

CUVÂNT ÎNAINTE

O revistă școlară reprezintă oglinda muncii elevilor, cadrelor didactice și a activităților pe care aceștia le-au realizat împreună pentru o mai bună colaborare, o mai bună înțelegere și, implicit, o reușită mai accentuată a îndeplinirii obiectivelor procesului instructiv-educativ.

Primul număr al revistei noastre, „Noi”, aduce în atenția cititorilor trei mari capitole ce vizează trei aspecte ale realității noastre școlare. Astfel, în primul capitol, elevii au preluat condeiul și, dovedind creativitate și talent, au dat viață unor scrieri, mai reușite sau mai stângace. Dar este foarte important că ei s-au străduit, au depus efort și au crezut în propriile forțe. În al doilea capitol, cadrele didactice și-au susținut elevii, fiind ei un exemplu și, cu condeiul cunoașterii și al experienței, au pus pe hârtie articole ce pot fi oricând de ajutor pentru celelalte cadre didactice sau pentru colegii mai puțin experimentați. În cel de-al treilea capitol, se observă produsul muncii în echipă și, când menționez cuvântul echipă, nu fac referire la echipa elevilor, ci la o echipă mixtă, formată din profesori și elevi.

La școală, ne aflăm pe un tărâm al cunoașterii în care se întâmplă multe lucruri minunate: serbăm zile de naștere, dar nu neapărat ale dascălilor sau ale învățăceilor noștri, ci ale oamenilor de știință, ale scriitorilor din diferite literaturi de specialitate, avem sărbători diverse ce aduc zâmbete pe fețe și bucurii în suflet: Luna Bibliotecilor Școlare, Ziua Prieteniei, Ziua Copilului, Zilele Școlii, Ziua Mamei, Săptămâna Educației Globale, Săptămâna Porților Deschise etc., petrecem într-un stil aparte și, cel mai important, învățăm pentru a deveni cândva oameni de nădejde și *meseriași* pricepuți.

Lumea noastră școlară este o lume a posibilităților și a speranței, în care putem străbate la pas toate cărările cunoașterii și descoperi potecile care ne plac și pe care am putea să le mai străbatem și cu alte ocazii. Ceea ce scoate în evidență această revistă este că noi, mai mici sau mai mari, putem fi creativi și talentul celor începători este ghidat de talentul celor mai experimentați. Astfel, putem vorbi de comunitatea NOI care dă tuturor încrederea de a străbate lumea întreagă.

Haideți să îndrăznim, să căutăm, să visăm, să trăim. Trăim ca să reținem, trăim în realitate ca să reținem în universul cărților și în universul creațiilor noastre literare, plastice...

D’ALE ELEVILOR...

Mediul școlar are rolul de a oferi copiilor oportunități, contexte în care ei să găsească o cale prin care să se exprime liber, frumos, curat. Fiecare cadru didactic are menirea de a le arăta elevilor posibilități de exprimare: fie literar, fie artistic, fie prin prisma matematicii, geografiei, istoriei, limbilor străine sau sportului. De asemenea, fiecare copil își găsește propria chemare care ar trebui valorificată de la vârste fragede pentru a prinde un frumos contur al talentului mai târziu. O revistă școlară reprezintă o filă a istoriei noastre și un semn al propriei identități. Lăsați liberi să zboare pe aripile creației, mulți dintre ei au reușit să își găsească echilibrul în călătoria spre orizonturile cunoașterii și spre zăările imaginației.

În această minunată călătorie a cunoașterii, copiii reușesc să se dovedească adevărați cuceritori și să străbată cărări nebănuite. Unii se dovedesc temerari în Pădurea Științelor, alții străbat mai bine în Codrii Literaturii, unii se dovedesc căpitani pe traseele către Comorile Sportive, iar alții își creionează, pictează sau cântă drumurile către Plaiurile înflorite ale Artei.

Aici, dragi cititori, veți găsi frânturi ale unor gânduri inocente, lucruri mai puțin gândite și mai mult simțite.

Even if our students are not native speakers, still they can create poems, little compositions in English. These may be their first tries and their creations might have some errors, but they need to be encouraged to continue writing. Expressing themselves in a foreign language is a way of crossing some barriers and of pushing their limits. Well done!

UN VID UITAT DE LUME

Bordei Călin, clasa a VIII-a B

A fost odată în anul...nu îmi amintesc, Doamne, ce-am îmbătrânit! În fine, trebuie să merg să îmi iau pastilele de memorie. Despre ce vorbeam...A! Că a fost odată, într-o lume dominată de roboți și în care oamenii erau prea leneși ca să mai facă orice, a fost odată un copilaș.

Ceea ce nimeni, în afară de el și de părinții săi, nu știa era faptul că acest copilaș nu era un oarecare. El era rezultatul unui experiment care în opinia mea fost cel puțin malefic, un experiment care presupunea implantarea unui cip în pielea copilului ca el să devină un cyborg care, când va crește mare, să poată să preia controlul unui super-computer care să anihileze orice urmă de robot de pe fața pământului și mai apoi să se auto-proclame în funcția de președinte al lumii, lăsând în urmă o lume ideală fără greșeli de calcul sau de altă natură ale omului.

O! Fir-ar să fie! Am uitat să vă spun că acest super-computer nu putea fi atins de copil până la maturitate, de frica butonului roșu care anula toată operațiunea în caz că ceva ar fi mers rău.

Întâmplarea face ca într-o zi care părea absolut normală, la fel ca cele douăsprezece mii de zile de la începutul experimentului, să poată intra în sala super-computerului. Nimeni nu știe de ce s-a întâmplat asta. Cert este că băiețelul a apăsă un buton, mai precis butonul mare și roșu care iniția o transformare a tuturor planetelor într-un mare vid. Totul a dispărut. Absolut tot. Oamenii au început să plutească în derivă prin infinit.

Creatorii experimentului nu erau pregătiți pentru această situație, deci nu au știut cum să repare acest lucru. Cu chiu, cu vai, s-au adunat toți oamenii la un loc și au început să se gândească la o soluție. Au descoperit că acel copil tot bâiguia cuvântul „vid”.

Așa că unul dintre oameni a spus ceva de genul „vid uitat de lume”. Deodată, o explozie a învăluit totul și a readus totul la normal. Copilașul a fost considerat, alături de omul care a rostit cuvintele, salvatorul lumii și i-a fost dăruită injecția cu viață veșnică, cea mai mare distincție pe care o putea primi.

Și uite așa un aparent dezastru a ajuns să însemne cel mai mare bine pentru copil!

RĂZBOIUL STELELOR

Diaconu Alexia, clasa a VIII-a B

Totul era liniștit cu mult timp în urmă. Războaiele ce despărteau binele și răul erau tot mai puternice.

Astăzi este o nouă zi în care bătăliile pot fi câștigate în orice secundă. Eu sunt una dintre Rebeli, susțin partea cea bună împreună, cu prietena mea, Jyn, și ceilalți. Povestea a început așa, într-o galaxie îndepărtată, în urmă cu mulți ani, binele era prezent, dar datorită unei arme distructive pe care Imperiul este pe cale să o dezvolte, totul s-a ruinat, așa s-a născut răul, totul s-a transformat într-un haos total.

Taberele au început să apară, fiecare persoană alegea din care să facă parte și viitorul pe care îl vor construi. Într-o noapte, dezorientată, am rătăcit prin naveta ce ne purta călători prin galaxie. Căutam liniștită o cale de scăpare a răului când toți ceilalți dormeau. Totul părea straniu de liniștit, până când ceva brusc ne-a lovit.

Era diabolicul Imperiul galactic! Venise să încheie războiul cauzat de secole întregi. Toată echipa se trezise și ne pregăteam cu arme pentru a-l înfrânge pe puternicul Galen. Pentru această luptă ne pregătisem de ani buni. Toate navele se umpluseră cu soldați gedai, roboți și noi Rebeli. Capetele ruginite ale roboților erau înșirate unul câte unul pe toată suprafața navei, iar luptele erau tot mai aprige.

M-am întors brusc. Prietena mea, Jyn, era în pericol. I-am luat sabia gedai și am pornit în pași lenți spre singurul robot mecanic ce distrugea tot în cale. Am ajuns în spatele lui și, dintr-o mișcare bruscă, i-am dat una în firele ce îl mențineau „viu” cât de cât.

Binele învinse de data aceasta, însă războiul nu era încheiat. Mereu va exista o rivalitate între bine și rău. Când această luptă va începe cu mai multe forțe, tot ce va sta în calea ei, se va distruge pe vecie. Totul depinde de forțele și de mintea noastră. Până atunci să ne bucurăm cât putem de liniște și pace înainte să se sfârșească!

ANUL I DE LICEU. SUPERCOMPUTERUL

Secelean Larisa, clasa a VIII-a B

Este prima zi de liceu pentru Odd, Ulrick, Jeremy și Yumi. Aceștia vor avea parte de aventura vieții lor. Cei patru stau la căminul liceului și se aventurează într-o fabrică abandonată.

În fabrica abandonată găsesc un computer care are o hologramă, o lume virtuală. Jeremy reușește să stăpânească supercomputerul și descoperă Ryaka, lumea viitoare care este stăpânită de către Xana, un program care avea rolul să preia controlul, prin electricitate a tuturor calculatoarelor și să stăpânească lumea.

Odd, Ulrick și Yumi găsesc o cameră cu scannere care îi transpun în Ryaka. Cei trei sunt coordonați de Jeremy în Ryaka care are șapte sectoare cu turnuri care se activează când Xana intră în acțiune. În Ryaka se descoperă o fetiță abandonată de tatăl ei. Era singura capabilă să dezactiveze turnurile și deci să oprească acțiunile Xanei.

Cei patru se luptă în fiecare zi pe Ryaka cu androizii Xanei, chiulesc la ore pentru a merge pe Ryaka și a opri planul Xanei, apoi dau timpul înapoi ca ceilalți oameni să uite ce s-a întâmplat deoarece doresc să știe doar ei de Ryaka. După un timp, iese la iveală că tatăl fetei a programat de fapt Xana și că fetița este legată de Xana printr-un cod. Aceștia îi inventează fetei o falsă identitate pentru a putea să se înscrie la cursurile liceului, dar când încearcă să stingă supercomputerul, aceasta leșină și atunci decid să îl repornească.

După multe lupte cu androizii Xanei, Jeremy, poreclit și Einstein, reușește să anuleze codul prin care fetița este legată de lumea virtuală, Ryaka și de Xana.

Aventura din primul an de liceu se termină, dar Xana va deveni mai puternică și fetița dorește să își găsească tatăl, convinsă că trăiește.

Bularca Ana Sabrina, clasa a V-a C

Todoran George, clasa a V-a C

SALT ÎNTR-UN UNIVERS PARALEL

Bularca Irina, clasa a V-a C

După o ceartă cu părinții mei din cauza unei note, furioasă, m-am îndreptat glonț spre camera mea, sperând că ziua aceasta să se termine mai repede. De cum am pus capul pe pernă, un somn profund m-a furat.

Am deschis ochii simțind o mângâiere. Când i-am deschis, m-am așteptat să o văd pe mama. Gândul meu s-a dovedit a fi atât corect, cât și incorect. Într-adevăr, era mama, dar era ceva schimbat la ea. Abia când am reușit să deschid ochii am analizat-o mai bine și mi-am dat seama că era mult mai slabă, mai uscățivă și mai palidă, dar cel mai înfrigorant lucru era că avea pupilele ochilor dilatate semănând cu cele ale unei pisici. Această femeie dubioasă cu ochi de pisică care semăna foarte mult cu mama mea, mă anunță că cina este gata. Înfricoșată, am urmat-o până în bucătărie. Tatăl meu era la masă citind un ziar. Atunci când a pus ziarul pe masă, am putut să-i zăresc chipul. Avea ochii exact ca ai mamei mele. Îmi zâmbi. Dar nu era zâmbetul lui obișnuit. Era unul crispat, forțat parcă, unul care îmi dădea fiori pe șira spinării. Ce s-a întâmplat cu părinții mei? Am aruncat discret o privire la fereastră. Printre perdele puteam vedea că grădina casei mele a devenit mai veștejită, uscată și parcă moartă. Totul într-un ton închis de gri, amenințător. Voiam să ridic capul de pe pernă și să realizez că a fost doar un vis. Așteptam, așteptam și așteptam, dar asta nu se întâmplă. Cele două perechi de ochi mă fixau cu atât de multă intensitate, încât îmi era frică și să respir.

- Te rog, drăguță, taie și tu niște pâine!

Vocea ei ascuțită mă trezi la realitate. Am luat cuțitul de pe masă și am început să tai pâinea cu mâinile tremurânde. Neatentă, în loc să tai pâinea, mi-am tăiat degetul, închizând ochii,

așteptând să văd sângele curgând, am simțit că nu se prelinge nimic pe degetul meu și am deschis ochii. „Asta nu e real!” am gândit, degetul meu nu avea absolut nicio tăietură.

Simțind din nou aceeași mângâiere pe capul meu, am deschis temătoare ochii. De data aceasta mama era într-adevăr mama fără ochii aceia de pisică. Am respirat ușurată...

FOTBALUL INTERGALACTIC

Stoica David, clasa a VIII-a B

Era o zi liniștită în Osaka, iar echipa Raiman, care tocmai câștigase ultima ediție a campionatului național numit și „Holy road”, se antrena pe terenul de sport, la sfârșitul unui sezon perfect.

Totul era normal, un sfârșit de primăvară obișnuit, până când din cer apărură o navă extraterestră, se lăsă ceața, iar din acea navă ieșiră unsprezece creaturi nemaiîntâlnite, numite astrali. Jarden, căpitanul echipei, înaintează spre ei și le propune participarea la un campionat intergalactic, în care câștigătorul avea dreptul de a face ce vrea cu planetele adversarilor, iar dacă nu acceptă, Pământul va fi distrus. La acest campionat participau astralii de pe planeta Astrus, terașii de pe Terrus și acvatici de pe Acvus. Nu aveau de ales, astfel au acceptat să participe la campionat.

Pe cei de la Raiman îi așteaptă o aventură plină de peripeții în Galaxie, iar întrebarea este: „Vor reuși oare pământeni să cucerească Galaxia?”

VIITORUL ANULUI 2098

Aldea Ioana Mihaela, clasa a VIII-a B

M-am urcat în mașină și un val de brumă m-a cuprins în tot corpul. Atunci am simțit pur și simplu că am adormit.

Mașina timpului construită de mine fusese un succes. După urcarea în aceasta, ajunsesem în aceeași încăpere din care plecasem, însă totul avea culoarea bej și era luminată. Am izbucnit în râs când am văzut că laptopurile mele erau transformate în mii de cărți. Nu mă vedeam citind acele cărți nici în o mie de ani. Cu puțină frică, ies din camera mea și mă îndrept către bucătărie, privind misterios, văd o pisică robot care alerge de frica unui șoricel robot. Asta mi s-a părut complet ciudat!

Așteptam cu nerăbdare să văd dacă mama este tot un robot. Din păcate, mama nu mai era. De fapt, nu mai găsisem pe nimeni din familia mea. Toate persoanele din familia mea dispăruseră. Când am ieșit din casă posomorâtă că mama nu mai era, fața mea primise o sclipire. Era Anul Nou, intram în anul 2098. Mă mirasem foarte tare că am ajuns atât de departe cu mașina mea.

Afară se schimbaseră aproape tot. Niciodată nu mai era ziuă, ci numai noapte, iar toată lumea dormea cinci minute pe noapte, iar dacă dormea mai mult, somnul liniștitor devenea unul tulburat. După câteva ore petrecute prin centru unde nu mai era nici picior de om, am hotărât să mă întorc înapoi în 2017. Ajungând acasă, observ faptul că nu mai era casa mea, dispăruse, însă mașina timpului era în locul casei. Urc în mașină și pornesc.

Foarte repede ajung acasă, deschid ochii și foarte bucuroasă îmi privesc laptopurile, văd pisica alergând după un șoricel, mama era în bucătărie, iar ziua era ziuă, noaptea era noapte, iar somnul era somn.

M-am bucurat de această experiență, însă în viitor nu aș mai repeta-o.

AMA. FATA CU PUTERI.

Tohănean Denisa Maria, clasa a VIII-a B

Această zi nici că putea fi mai tristă pentru Ama, o fată a cărei mamă murise din cauze neștiute. Mama ei era cea mai respectată femeie de pe planeta Amara, deoarece era conducătoarea amarienilor.

Ama nu știa multe lucruri despre ce era ea cu adevărat. Nu știa că avea să rămână ultimul membru dintr-o familie de peste cinci sute de persoane și că avea să preia frâiele planetei Amara și puterile rudelor ei. Ama a aflat că poate vorbi cu ajutorul telepatiei, că poate să ridice obiecte doar gândindu-se la ele și că avea cea mai mare putere mintală care putea exista, ea folosind sută la sută din capacitatea creierului. Au început să se întâmple multe lucruri ciudate cu Ama, deoarece a observat că nu poate să își controleze puterile și, oricât încerca să își facă creierul să se oprească, aceste impulsuri cu atât făcea mai rău. Într-o noapte, mergând după un pahar de apă, a auzit împușcături în apropierea camerei ei. Cu puterea minții a observat că fix în fața ușii stătea un om îmbrăcat total în negru. Ama știa că există posibilitatea să fie răpită, dar nu avea nimic cu care să se apere, deoarece nu era o persoană care să aibă pistoale în cameră. Toate încercările de a se apăra erau în zadar când a fost răpită și adormită rapid cu un praf magic.

După câteva ore s-a trezit într-un loc nefamiliar ei. Planeta Amara era liniștită și domoală, față de cea de aici. Zgomotul provocat de locuitorii orașului era asurzitor, cu toate că era noapte. După puțin timp, bărbatul care a răpit-o a intrat în camera în care se afla Ama și i-a spus că a răpit-o din ordinul mamei sale, deoarece au comunicat prin telepatie, iar mama Amei i-a spus că nu știe să își controleze puterile și i-a cerut să o ajute. Ama a învățat tehnicile de care avea nevoie pentru a se controla și a deveni o conducătoare bună.

Amarienii, bucuroși de întoarcerea conducătoarei lor, au sărbătorit ziua cu mare distracție și au notat ziua ca sărbătoare.

TRANSFORMARE

Bularca Ana Sabrina, clasa a V-a C

Ce se întâmplă?! Cine sunt eu?! Sunt Remi. Am devenit Remi. Dar nu este posibil! Oare visez sau doar îmi imaginez?!

Mă plimb cu vasul LEBĂDA pe canalul Dunării împreună cu doamna Milligan și fiul ei Arthur. Deasupra noastră zboară doi pescăruși. Unul dintre ei se așează pe vasul nostru și ciordește o felie de pâine. Eu mă enfurii, dar doamna Milligan îmi spune că și animalelor le este foame la fel ca și oamenilor. Fapta doamnei Milligan m-a impresionat și mi-am spus în gând că toți oamenii ar trebui să fie ca dânsa.

A doua zi l-am învățat pe Arthur să citească, iar doamna Milligan m-a felicitat deoarece ea nu reușise ani de zile sa-l învețe. Mai târziu am sărbătorit reușita lui Arthur, dar, pe de o parte, și a mea. La prânz ne-am plimbat cu „Lebăda” și-am mâncat fructe de mare. Deși la început nu am vrut să le gust, le-am gustat și am observat că sunt delicioase, iar apoi am băut un suc de căpșune și pepene. Seara am mers la piesa de teatru „D-l Goe...”. Ce îți poți dori mai mult decât să-ți închei ziua înconjurat de prieteni și să faci ce îți place?! A fost o zi fantastică.

Ca prin vis o aud pe mama: „Trezește-te! E timpul să mergi la școală!” M-am trezit! Atunci mi-am dat seama că totul a fost un vis. Fiind fascinată de cartea „Singur pe lume”, scrisă de autorul francez Hector Malot și citită de mine cu o seară în urmă, mi-am imaginat cum ar fi să fiu Remi, personajul principal. Se pare că atunci când sunt cu adevărat fascinată de o carte, pot călători în lumea personajelor din cărți. Lectura mă conduce în lumea fanteziei unde pot fi ce vreau și cine vreau, alături de personajele cărții citite.

Citind, am putere să transform un final nefericit într-unul fericit. Pot da viață obiectelor și pot transforma o grădină înfricoșătoare și întunecată într-o grădină frumoasă și luminată. Pot face florile să zâmbească și pot coborî soarele de pe cer.

Așadar, sunt singura stăpână a ceea ce citesc: plâng, râd, mă transform, revin, empatizez...îmi îndeplinesc toate dorințele. Magia cărților nu se compară cu nicio altă magie.

CĂLĂTORIE?!

Lihor Irina, clasa a V-a

Era o zi minunată de iarnă. Atrasă de căldura din casă, am început să răsfoiesc o carte citită și recită de multe ori. Citeam...era vorba despre Albă-ca-Zăpada și...și-am adormit...Zăpadă, alb, zăpadă, Albă-ca-Zăpada...Când m-am trezit, eram înconjurată de șapte pitici. M-am speriat de îndată, pentru că ei se uitau foarte curioși la mine. Am crezut că este un vis, așa că m-am liniștit.

- Albă-ca-Zăpada! a spus unul dintre pitici, entuziasmat.

M-am uitat să văd unde este Albă-ca-Zăpada. Imediat mi-am dat seama că eu eram, așa că mi-am luat rolul în serios.

- Albă-ca-Zăpada, te-ai trezit? Ce mâncăm astăzi?

Am muncit alături de prietenii mei, animalele pădurii, toată ziua. Am reușit să facem ca acel bordei din pădurea minunată să sclipească de curățenie. Seara am leșinat de oboseală.

Când mi-am revenit, aveam o cârpă în mână. Plângeam pe treptele palatului.

- Cenușăreaso, mi-ai călcat rochia? Trebuie să merg la bal.

- Cenușăreaso, mi-ai făcut curat în cameră?

M-am uitat să văd cu cine vorbește. Nici nu am apucat să mă uit la cele două surori vitrege despre care citisem, că a venit, ca o furtună, mama vitregă, care m-a întrebat:

- Fetițo, ai făcut ceaiul de coacăze?

Ceai de coacăze? Cine? Eu?! Privirea tăioasă care îmi ea adresată m-a făcut să înțeleg îndată că despre mine era vorba. Mi-am dat seama că eu eram Cenușăreasa, așa că am început să fac tot ce mi-au spus surorile ca să nu fiu pedepsită. Stai puțin! A spus: BAAAL! M-am bucurat, așa că am început să cânt cu o mare încântare.

- De ce cânți, Cenușăreaso? Nimeni nu cântă în casa aceasta fără voia mea!

- Păi...aș putea să merg și eu la bal?

- Ha, doar după ce alegi neghina din grâu.

Am fugit sus și m-am aruncat în pat și-am adormit plângând. Când obrajii nici nu mi se uscaseră de lacrimile amare de supărare, oboseală și indignare, m-am trezit într-un pat uriaș, confortabil, pufos.

- Jasmin, ești sus?

Oare cine a întrebat și unde este Jasmin? Am început să mă uit împrejur. A intrat Aladin. Era chiar el! Nu îmi venea să cred ochilor.

- Jasmin, haide o să pierzi nunta!

- Ce nuntă?

- Jasmin, încetează cu copilăriile! Știu că ești emoționată, dar e timpul să mergem la nunta noastră.

M-am emoționat, dar am intrat în rol. M-am dus jos și am urmărit cu privirea încântată să văd care sunt invitații. Am petrecut toată noaptea și, la un moment dat, m-am dus sus și m-am aruncat în patul cel moale și pufos. Eram fericită. Am adormit instantaneu.

M-am trezit în întuneric deplin.

- Draga mea, acesta ne este sfârșitul.

- Cine a vorbit?

- Bunica.

M-am întrebat dacă oare este bunica mea de-acasă. De fapt, bunica mea nu are vocea așa, atunci nu este ea. Oare cine este?

- De ce este atât de întuneric? am întrebat.

- Draga mea, nu mai ții minte, suntem în burta lupului.

Am tras o sperietură că am leșinat.

Și...m-am trezit în patul meu confortabil de acasă, dându-mi seama că a fost un vis în așteptarea sărbătorilor de iarnă.

MAREA DORINȚĂ

Muntean Andreea, clasa a VI-a B

Era pe la jumătatea iernii. De doi ani nu a mai văzut nimeni nici măcar un fulg de nea. Era pustiu...până într-o zi, când ne-am trezit cu puțină zăpadă prin curte. Toți oamenii și copiii erau pe la geamuri și priveau cum ninge lin.

Chiar dacă fulgii de nea erau răcoroși, ei răspândeau lumină și căldură în sufletul românilor. Ninge noaptea, ninge ziua și peste întreaga țară mândră se așternuse un covor alb și rece. Eu împreună cu verișorii mei am ieșit afară să ne jucăm în zăpadă, dar pe mine m-a atras ceva: un fulg de nea. Un fulg mare de zăpadă s-a așezat pe mănua mea. M-am uitat atentă la el și vedeam o lumină puternică, ce ieșea din acel fulg.

Ce se petrecea acolo? Îmi făceam tot felul de gânduri: „O să dispară toată zăpada așa cum s-a întâmplat și acum doi ani?” Nu voiam să se întâmple din nou același lucru. Încercam să fiu calmă și să mă gândesc la lucruri bune: „Poate că acesta este un semn de bun venit după o perioadă lungă”.

Apoi, după un timp, am auzit o voce blândă și caldă ce mă întreba ușor: „Aceasta a fost dorința ta pentru această iarnă?” Eu eram puțin speriată, dar totuși am răspuns: „Da! Aceasta a fost dorința mea!” Apoi am descoperit cine era acea voce. Era Crăiasa Zăpezii. Ea, din nou, mi-a spus ceva: „Bucură-te de zăpadă, căci pentru tine am poruncit să coboare toți fulgii de nea pe pământ.”

Eu am rămas uimită și entuziasmată. Acea lumină dispăruse și fulgul de zăpadă de topi. Am fost foarte fericită să aflu că dorința mea a fost îndeplinită de către Crăiasa Zăpezii. De atunci, m-am simțit tot timpul fetița iernii.

O CĂLĂTORIE MIRACULOASĂ

Luca Andreea Nicoleta, clasa a V-a C

Într-o zi din vacanța de iarnă, eu, alături de părinții mei, am plecat într-o călătorie cu vaporul în Oceanul Atlantic.

Vaporul a oprit, din cauza unor probleme tehnice pe o insulă. Acea insulă avea copaci din acadele, râuri din lapte, chiar și căsuțe din turtă dulce. Îți poți imagina un asemenea loc? Oamenii aveau un caracter foarte interesant, erau dulci și calzi, mai ales că erau din turtă dulce.

Înfometați, ne-am dus la un restaurant din apropiere. Acel restaurant era din zahăr ars. În interiorul lui mirosea a măr și scorțișoară. Îmi aducea aminte de sărbătorile de Crăciun, mai ales că era...Crăciun.

Ne-am așezat la o masă. Masa era făcută din biscuiți, iar scaunele din acadele. Am deschis meniul. În meniu erau tot felul de mâncăruri...interesante...bizare...Tata a comandat frigărui din napolitane cu ciocolată. Mama nu a comandat nimic, deoarece tot ce era acolo i se părea o bombă

calorică, iar eu am comandat cereale de ciocolată cu lapte. După ce am mâncat, am ieșit fericiți afară. Ninge cu zahăr. Dealurile erau pline de zahăr.

Ne-am dus la vapor să vedem dacă s-a remediat defecțiunea.

- Din păcate, nu putem pleca din cauza vremii neprielnice! În plus, s-au ars și niște circuite. Noroc că am reușit să acostăm pe această insulă! O să rămânem peste noapte aici. Cazarea și mesele vi le asigurăm noi! a spus căpitanul vasului.

Ne-a dat adresa hotelului. Ne-am luat bagajele necesare și am plecat spre hotel. Ninge întruna, dar nu era frig cum e la noi când ninge. Era chiar plăcut! Am ajuns. Acel hotel era făcut din biscuiți cu glazură de ciocolată. Ne-am dus bagajele în cameră și ce să vezi? Paturile, în loc de saltele și perne, aveau jeleuri, iar în loc de plăpumi, erau foi de marțipan.

Am plecat să vizităm orașul. Am intrat într-un parc. Acel parc arăta ca un labirint, cu tufișuri din vată de zahăr. Cu greu am reușit să trecem de toate obstacolele așa că ne-am dus la o grădină zoologică. Acele animale erau din caramel și jeleu, dar nu arătau ca animalele pe care le știe toată lumea. Eram fascinați de ceea ce vedeam, alergam dintr-o parte în alta să pot vedea cât mai multe.

Pe înserate, eram foarte obosiți și ne-am întors la hotel. Am dormit foarte bine, până când am auzit o bătaie în ușa. Era mama:

- Nico, trezește-te! E timpul să mergi la școală!

Se pare că a fost un vis, un vis care m-a făcut să cred că fac parte dintr-un basm cu turtă dulce.

ARGUMENT

Cine ar putea spune că îi plac evaluările? Mai ales când este „obiectul” uneia! Sunt totuși momente când, uitând pentru o clipă de importanța și presiunea evenimentului, intrăm în joc și rezultatele nu se lasă așteptate. Un asemenea rezultat fericit au obținut elevii clasei a VII-a A când au făcut o compunere cu titlul POVESTEA PRONUMELUI cu ocazia evaluării unității de învățare „Pronumele”. Iată câteva dintre lucrările lor:

POVESTEA PRONUMELUI

Slăniceanu Denisa

Într-o îndepărtată vreme, exista un copil pe nume Andrei care avea doar zece ani și era în clasa a V-a. Adevărul e că la școală nu era prea bun, mai ales la matematică, chimie, fizică...adică tot ce avea legătură cu matematica. Surprinzător, la limba Română era chiar bun, dar ceva îi dădea dureri de cap, acel ceva fiind pronumele, așa că s-a decis să își ia o carte de la bibliotecă și să intre în marea „Lume a pronumelui”.

Ei bine, zis și făcut! Și-a luat cartea, dar ceva surprinzător s-a întâmplat. A intrat în ea, da, era în carte și vedea tot ce se întâmpla în jurul lui.

- Wow, ce tare e aici! spuse Andrei uimit.
- Știu, nu-i așa? îi răspunse cineva.
- Poftim?! Cine este?

- Eu? Pronumele în persoană, doar ești într-o carte cu pronume.

- Tt-tu ești cel care îmi dă dureri de cap?

- Cam așa, vrei să îți explic cum stă treaba?

- Da, normal!

- Va trebui să încep cu începutul. Eu am fost creat de un om, ca voi toți. De fel, sunt cam pretențios, adică mereu trebuie să fiu acordat cu substantivul pe care îl determin, asta doar dacă sunt adjectiv pronominal, dacă sunt pronume simplu nu mai trebuie, atunci alții trebuie să se acorde cu mine, de exemplu: verbul.

Pronumele este împărțit în mai multe tabere: Nominativ, Acuzativ, Genitiv, Dativ și Vocativ numite și cazuri. Acestea sunt împărțite în mai multe grupuri: Subiect, Nume Predicativ, Complement și Atribut, numite și funcții sintactice. Mie cel mai mult îmi place să stau ca Subiect, atunci eu sunt cel mai tare. Ah...și era să uit...persoana I, a II-a și a III-a, care pot avea numărul singular sau plural.

- Asta e tot? întreabă Andrei.

- Nuuu, nici vorbă, dar nu am timp să-ți explic tot, sunt mult prea multe, ți-ar trebui ani.

- Bine, oricum îți mulțumesc pentru tot.

- Nicio problemă!

Andrei ieșise din carte sau îl dăduse pronumele afară, mă rog, cel mai important era că înțelesese pronumele și că nu mai avea să îi dea bătăi de cap.

Ziua următoare, duse cartea înapoi la bibliotecă și se duse la ora de Română.

POVESTEA PRONUMELUI

Roxana Popină

Este miercuri. Astăzi nu merg la școală pentru că este Unirea Mică. Măine trebuie să dau test la limba română din pronume, dar nu vreau să învăț chiar acum. Îmi găsesc o carte și încep să citesc. În carte este vorba despre gorila Ivan care stă în captivitate, se plictisește, așa că, printr-o minune, iese la mine în cameră:

- Bună, unde am aterizat de data asta?

Mă uitam mirată și nu știam ce să spun. Până la urmă am răspuns:

- Ești în camera mea, tu chiar ai ieșit dintr-o carte?

- Da, mă plictiseam și am simțit nevoia să fac o călătorie, spuse Ivan fără nicio reținere.

Ne holbam unul la altul și nu mai spunea niciunul nimic. M-am gândit să îl întreb dacă vrea să mă ajute să învăț pronumele, doar trăia într-o carte, trebuia să știe ceva despre pronume. Așa că-l întreb:

- Ivan, tu știi ce este pronumele?

- Poftim? Pronume? E un nume? O jucărie?

Când am auzit asta, mi s-a dus orice speranță că aș putea să învăț cu el pronumele, dar m-am gândit că pot învăța și eu în timp ce îi explic lui. Și încep:

- Pronumele este o parte de vorbire, înlocuiește un substantiv, deci, înseamnă că se acordă în gen, număr și caz cu substantivul înlocuit. Nu este chiar preferatul meu, să știi, dar trebuie să-l învăț. Are funcție sintactică, caz și poți spune chiar și persoana.

Știam că nu înțelege nimic, dar eu începusem să mă prind. Cred că l-am speriat sau nu știu, dar când mi-am întors privirea, nu mai era în cameră la mine.

M-am dus la bucătărie să-mi pun un pahar de apă și, ce să vezi, Ivan voia să vadă cât de bună e mâncarea mea. Cred că i-a plăcut foarte mult, pentru că nu mai era nimic de mâncare în afară de ambalaje. Nu m-am enervat așa de tare pentru că era un motiv să îmi cumpere tati altă mâncare și mai ales alte dulciuri. Problema era că nu cred că m-ar fi crezut dacă i-aș fi spus că un personaj dintr-o carte a mâncat toată mâncarea. Am mers la loc în camera mea, am repetat pronumele până l-am știut perfect, după care am încercat să mă gândesc cum aș putea să îi spun tatălui meu despre Ivan.

Tati vine să mă trezească ca să merg la școală, se pare că am adormit, mă spăl repede pe dinți, mă îmbrac și plec la școală puțin mai devreme ca să ajung la timp pentru test.

Am știut la test. Dacă Ivan nu ateriza la mine în cameră, probabil că nu aș fi știut atât de bine. Când ajung acasă, o să citesc iar din carte, poate o să vină iar la mine în cameră și o să îi pot mulțumi.

POVESTEA PRONUMELUI

Teodora Moraga

Au existat odată trei frați: pronumele personal, pronumele reflexiv și pronumele demonstrativ. Pronumele personal era cel mai mare dinte frați, dar era și cel mai îngâmfat pentru că se credea superior fraților săi.

Pronumele reflexiv era al doilea frate, adică cel mijlociu și el, la rândul lui, se credea important. Ultimul frate era pronumele demonstrativ, care nu era nici îngâmfat și nici nu se credea prea important, el era cel mai cuminte, dar destul de neînsemnat în ochii părinților lor, adică pronumele relativ și pronumele interogativ, care, într-o zi, își cheamă copiii la ei:

- Dragii mei, spuse mama, avem o veste foarte bună pentru voi, veți mai avea o surioară.

Cei mai mari frați nu erau foarte încântați de această veste pentru că atunci, în familie, nu vor mai fi ei copiii preferați. Pronumele demonstrativ era cel mai fericit pentru că știa că se va juca mult cu surioara lui și va avea grijă mare de ea.

Pronumele demonstrativ le spune părinților:

- Sunt foarte bucuros că vom mai avea o surioară, de-abia aștept să mă joc cu ea și să-i citesc povești, dar am o întrebare, ce nume o să-i puneți?

- O să-i punem numele „de întărire”.

- Ce nume interesant, nu l-am mai auzit până acum!

- Da, este foarte interesant, spune pronumele personal, sarcastic.

După nouă luni, a apărut și surioara lor. Toți erau foarte fericiți, în afară de frații cei mari, în timp ce pronumele demonstrativ simțea că acum nu mai este așa de neimportant pe cât se credea. Anii au trecut, iar soții mai avură încă doi copii, pronumele nehotărât și pronumele negativ.

Acum pronumele demonstrativ nu mai era așa apropiat de părinții lui sau de surioara lui care acum avea cinci ani. Frații mai mari nu au mai suportat faptul că nu mai erau îndrăgiți de ai lor așa că au plecat în lume, departe, undeva să nu-i găsească nimeni.

Părinții erau îngrijorați din cauza dispariției fraților mai mari, dar mai aveau încă patru copii. Cei mici se jucau între ei, iar pronumele demonstrativ, care acum era cel mai mare, se simțea din nou singur. După încă trei ani, fiecare a devenit matur, în afară de ultimul bebeluș, pronumele posesiv, doar că acum fiecare pronume a trecut prin ce au trecut frații cei mari care au plecat. Pronumele demonstrativ nu a mai rezistat nici el și a plecat în lume, unde s-a întâlnit cu frații săi.

Au avut multe aventuri împreună, s-au luptat cu balaurii pentru a o salva pe prințesa care era sechestrată și care a spus că se va mărita cu acela care o va salva și astfel s-a căsătorit cu pronumele personal. După care au intrat într-o altă aventură, tot pentru a salva prințese, cu scopul de a se căsători pronumele reflexiv. Pronumele demonstrativ era din nou singur pentru că ceilalți doi erau căsătoriți și mutați la casele lor.

Anii treceau și pronumele demonstrativ tot singur era, așa că s-a dus la palat să-i ceară mâna fiicei regelui ce domnea peste satul în care s-a născut. La nunta lor a participat toată lumea, mai puțin părinții lui. Se simțea vinovat, așa că peste câteva zile s-a întors acasă cu veștile cele mari. Când s-a întors a văzut că toată casa era goală, în ea mai erau doar cei doi bătrâni, pronumele relativ și cel interogativ, care stăteau în pat neajutorați. Pronumele demonstrativ le spune:

- Unde au plecat toți copiii?
- Au plecat toți, în lume, ca voi! Ne-au lăsat singuri, să murim de foame aici, în casa asta.
- Problema nu este a noastră, este a voastră, pentru că voi nu ați știut să ne iubiți destul.

După toate cele spuse, demonstrativul s-a enervat și a plecat înapoi la soția lui, unde îl așteptau toți frații lui. Acolo s-au întâlnit și au aflat că părinții lor muriseră. Au fost triști, dar nu foarte mult timp.

Ei se întâlneau ocazional la aniversări, petreceri și stăteau de vorbă spunând ce au mai făcut în ultimul timp, iar copiii lor erau și ei, la rândul lor, bucuroși când se întâlneau pentru că se jucau toți ca o familie, de care părinții lor nu au avut parte.

POVESTEA PRONUMELUI

Vlad Hosu

Era o dimineață liniștită pe tărâmul pronumelui. Soarele strălucea și vântul bătea ușor. Au trecut o mie de ani de la înființarea acestui tărâm. Întemeietorul a fost pronumele personal „EU”, care, văzând acest loc minunat, a chemat toate celelalte pronume. În scurt timp, pe tărâm au ajuns

pronume posesive, demonstrative, pronume nehotărâte, alte pronume personale, dar și adjective pronominale de toate felurile.

Prin vot universal, președinte a devenit întemeietorul țărâmului, pronumele personal „EU”, care avea să își aleagă un prim-ministru. Era o alegere grea. Aproape toate pronumele aveau caz, persoană și funcție sintactică și, chiar dacă adjectivele pronominale nu aveau nici caz, nici persoana și nici funcție sintactică, aveau acordul, ceea ce le făcea bune ajutoare.

Într-o zi, „EU” zise:

- „TU”, du-te și dă veste că am decis cine îmi va fi prim-ministru.

- Da, domnule!

Când vestea a ajuns peste tot, la palat au sosit toate pronumele care locuiau pe țărâm. Fiecare pronume ajuta la ceva. Cele personale înlocuiau un substantiv, cele interogative țineau locul cuvântului așteptat ca răspuns la întrebare etc.

- Liniște! spuse deodată „EU”. V-am chemat pe toți aici pentru a vă împărtăși decizia luată. M-am gândit mult, iar prim-ministru îmi va fi pronumele interogativ, deoarece el întreabă de două ori înainte: cine? ce?

Mulțimea a aclamat și l-a felicitat pe pronumele interogativ. Chiar dacă aveau prim-ministru și președinte, toate pronumele sunt la fel de importante în orice caiet și în orice manual.

POVESTEA PRONUMELUI

Maria Stoica

Într-un sat îndepărtat, în țara părților de vorbire, se ducea o bătălie între substantive și pronume personale. Ei se certau din cauza cazurilor și a funcțiilor sintactice pe care erau nevoiți să le împartă.

Pronumele personale, căpoase din fire, nu doreau să facă pace cu substantivele. Ba chiar, ele nu mai voiau să-și împartă țara cu substantivele. Așa că a început o luptă grea și lungă. Substantivele au pierdut mulți ostași, iar câmpuri și dealuri erau îmbrăcate cu substantive căzute la pământ, fără suflare. Adjectivele pronominale, simple ființe nebăgate în seamă, s-au dus la împăratul suprem, de persoana I.

Eu, pentru a încerca să oprească lupta, a intrat într-o sală mare, cu un tron în mijlocul ei.

- Cu ce ocazie treceți prin palatul meu ? spuse Eu, cu un glas foarte gros.

- Am venit să ne facem dreptate! Dorim să vă spunem că noi, fără substantive, am trăi degeaba pe acest pământ. Nu am avea cu cine să ne facem acordul și nu vom mai avea niciun rol, spuse unul dintre adjectivele pronominale.

Bineînțeles, Eu nu a acceptat propunerea adjectivelor. Ceea ce a fost destul de rău pentru el, deoarece, într-o seară friguroasă, adjectivele au intrat în camera împăratului și l-au omorât. Astfel, la tron urmând fiul lui Eu, Noi, care a reunit țara într-o bucurie cum era înainte. A eliberat toate substantivele, iar adjectivele erau mult mai însemnate.

Iată aceasta este povestea pronumelui și de aceea știm noi că pronumele este o parte de vorbire, ce are la dispoziția sa cazuri și funcții sintactice pe care, tu, cititorule trebuie să știi cum să le folosești.

POVESTEA PRONUMELUI

Broaner Andra Elena

Într-un ținut îndepărtat, pe o insulă care se afla în mijlocul unui ocean, trăiau câțiva oameni. Aceștia vorbeau într-un mod foarte ciudat. Ei le spuneau lucrurilor pe nume, nu foloseau niciodată pronumele, deoarece nu știau ce e acela un pronume.

Într-o zi, pe malul acelei insule, a fost găsită, de către unul dintre oameni, pe nisip, o sticlă cu o scrisoare în ea. „Dacă citești aceasta scrisoare, află că eu mă numesc Klare. Sunt o fată care este blocată în mijlocul oceanului. Te rog pe tine, cel care citești scrisoarea, să trimiți ajutoare să mă găsească.”

Acel om s-a chinuit, și abia a înțeles ce scrie în acea scrisoare, deoarece nu recunoștea pronumele. A observat că ele au o anumită legătură cu celelalte cuvinte, prin **acord**. A observat apoi, că acele pronume înlocuiesc numele și au o anumită **persoana**. După mai multe ore, a descoperit că acele pronume pot avea mai multe forme, datorită **cazului** și **funcției sintactice**.

Omul acela, care a descoperit pronumele pe acea insulă, i-a învățat și pe ceilalți ce este acela: un pronume care le-a ușurat foarte mult viața și modul de a vorbi. Toți oamenii l-au felicitat pe acel om pentru descoperirea pe care a făcut-o și, astfel, toți vorbeau normal și se exprimau mai ușor și corect.

POVESTEA PRONUMELUI

Eduard Strîmbeanu

Erau odată, pe o propoziție, două triburi: tribul cazului și tribul funcției sintactice. Ele nu se înțelegeau prea bine, ba chiar aveau războaie în fiecare săptămână. Ba că un pronume a luat din greșeală un cartof de pe recolta unui caz, ba că micile cazuri aruncau cu acorduri în funcțiile bătrâne...

Dar, în timpul ultimului război, a apărut un bebeluș foarte ciudat – jumătate caz și jumătate funcție sintactică. Când l-au văzut, ambele triburi s-au oprit și au înțeles că există dragoste între triburi. Imediat au declarat pacea pe această propoziție și au început să se gândească cum să numească copilul. Deodată, Funcția cea mai bătrână a zis:

- Să-l ducem la Zeul Copacului Propoziției! El va ști cum să-l numească.

Și așa au făcut. Pe drum, au fost atacați de substantive și au prins prepoziții pe Râul Propoziției. În final, au ajuns la Copacul Propoziției, iar când zeul a văzut copilul, l-a numit Pronume pentru că așa îl chema și pe bunicul lui.

Tribul s-a întors pe propoziție și de atunci s-a numit Tribul Pronumelui, în onoarea primului pronume, acela care a adus pacea între triburi.

Muntean Iustina, clasa a VII-a D

Bobeș Denis, a II-a B

VISUL

Sporea Ștefania, clasa a VI-a B

Eu, un copil normal care merge la școală, învață toată ziua și nimic altceva, nu ascult muzică, nu mă joc. Consider că aceste lucruri sunt copilărești. Părinții mei sun aproape toată ziua la muncă, nu îmi acordă prea multă atenție, ei sunt siguri că dacă îmi dau tot ce am nevoie sunt fericit, însă nu este așa, eu am nevoie să îmi acorde mai multă atenție și să vorbim.

Într-o zi de luni, ajung la ora de muzică. Acolo, domnul profesor spune să ne pregătim deoarece fiecare va cânta ca să primească notă. Ajungând la numele meu, la catalog, mă strigă, eu îi spun că nu vreau să cânt, deoarece nu am niciun interes pentru această materie. El îmi spune că va fi nevoit să îmi scrie în catalog o notă mică. Auzind acest lucru, cânt melodia pe care a cântat-o colega mea înainte. Terminând melodia, domnul profesor mă întreabă de ce nu vreau să cânt, deoarece eu am voce și crede că dacă aș fi ambițios, aș putea să cânt chiar și la un instrument. Eu îi spun că nu sunt interesat de aceste activități. Termin orele și plec spre brutărie să îmi cumpăr un covrig, apoi merg acasă. Îmi fac temele și mă apuc de proiectul de la istorie. Se făcu seară, mă duc și mă pun în pat chiar dacă nu îmi era somn, dar totuși să fiu odihnit pe mâine.

Neputând să dorm, mă trezesc și merg până în camera părinților să văd dacă au ajuns. Intru pe ușă și nu îmi vine să cred, era un om necunoscut în camera lor, când mă apropii de el, îmi frec ochii și realizez că era tata. Îmi spune să mă duc în camera mea să mă pregătesc că imediat mă duc la școală. Bun, mă duc în cameră, mă pregătesc, dar cu gândurile amestecate, deschid dulapul să îmi iau hainele pentru școală, le vedeam, dar nu le puteam atinge, mă mai frec o dată la ochi, crezând că iar am vedenii, de data asta era adevărat, mâna mea trecea prin dulap și prin perete. Fac câțiva pași sigur că o să mă bușesc de dulap, dar nu. Îmi închid ochii.

Când îi deschid, eram pe o potecă, mergând pe ea speriat. Se aude o șoaptă, totul era înfiorător fiindcă era și noapte. Tot mergând, drumul se împarte în două. Nu știam pe unde să merg, dar nici cale de întoarcere nu era, așa că am continuat pe drumul din dreapta. În fața mea, apăruse o casă, alerg la casă pentru ajutor fiindcă mă rătăcisem. Cu emoții și frică, bat la ușă. Cineva vine la ușă și îmi deschide, era o fată. Mă trage înăuntru și mă întreabă că de ce am întârziat. Îmi întinde un costum și îmi spune să mă îmbrac cu el ca să fiu gata de petrecere. Eu, efectiv, nu înțelegeam nimic.

Costumul apare pe mine din senin, iar ea mă ia de mână și mă trage într-o cameră, intru în acea cameră și era o mulțime de lume, ea mă împinge pe scena imensă unde era un pian și îmi spune să cânt. Eu apăs pe clapele pianului, iar mâinile mele, se mișcau singure, cântând la pian, eu ascultam melodia cu atâta bucurie de parcă aș fi auzit-o încă de o grămadă de ori, o simțeam în suflet. Melodia s-a terminat, iar eu am închis ochii și m-am trezit în camera mea, atunci am știut ce vreau să fac în viață. Voi fi un renumit artist, care va simți muzica în inimă.

Am învățat că poți spune că nu îți place ceva, abia după ce ai încercat și că în viață să faci mai mult lucrurile care te pasionează.

Suciu Alexandra, I B

Stoian Cristian Nicolae, a II-a A

O ZI...

Stoica Maria, clasa a VI-a B

Era o zi ploioasă în Londra, noul oraș al lui Alice, o fată care tocmai s-a mutat în Anglia pentru a învăța într-una dintre cele mai renumite școli din Europa.

Alice era foarte încântată de mutarea în noua sa casă. Fiind o mare iubitoare a capitalei Angliei, a decis să viziteze orașul englez. Avea să se aventureze pe străzile Londrei împreună cu părinții săi. Alice a trecut pe lângă marele Big Ben, cel mai înalt turn cu ceas din Anglia; deplasându-se cu renumitele autobuze supraetajate care sunt specifice Angliei, a admirat luminoasa

roată din Londra, a trecut peste interminabilul Tower Bridge, un pod foarte cunoscut în lume, iar nu în ultimul rând, prin numeroasele parcuri din Londra.

Zilele de vacanță treceau foarte repede iar începutul școlii se apropia, astfel Alice decide să-și cumpere rechizite. Într-un final, venise ziua în care școala începea. Alice, extrem de nerăbdătoare, dar în același timp puțin speriată, s-a trezit cu spiritul potrivit pentru un nou început de școală. Ziua începea cu un mic dejun bun, pregătit de mama sa. În timp ce mânca, mama sa o atenționa că la sfârșitul orelor să se întoarcă acasă cu microbuzul galben.

După ce și-a pregătit ghiozdanul, a plecat cu tatăl său spre școală. La prima vedere, școala părea uriașă, simțindu-se și mai speriată. În prima zi avea un orar simplu, ce cuprindea materiile: matematică, sport, engleză, istorie și biologie. Între ore a reușit să își facă două noi prietene: Lucy și Mary. Colegii ei erau foarte amabili și prietenoși reușind să se integreze în clasă.

Ziua era perfectă până când, la sfârșitul orelor, Alice și-a dat seama că uitase care este microbuzul care ducea spre casă, roșul era culoarea ei preferată și de aceea s-a urcat în microbuzul roșu fără să știe ce o așteaptă.

Alice era foarte obosită așa că ațipi în timpul călătoriei, iar atunci când s-a trezit, Alice și-a dat seama că ceva era în neregulă: vedea oameni care mergeau pe apă, animale care vorbeau și obiecte mișcătoare.

Alice era foarte speriată pentru că nu știa unde se afla. Un iepure care desena i-a atras atenția, atunci s-a apropiat de el. Alice l-a întrebat pe iepure unde se află, iar acesta i-a răspuns că este pe uimitorul tărâm al lui Darwin, o lume în care animalele au aceleași drepturi ca oamenii. Alice i-a spus iepurelui că ea vrea să se întoarcă în lumea ei și îi povestește iepurelui despre aceasta. Iepurele rămâne impresionat de cele povestite de către Alice, iar după ce ea îi spune că singura modalitate de a se întoarce pe lumea ei este de a găsi microbuzul roșu, acesta decide să o ajute în căutarea microbuzului, astfel aceștia pleacă într-o aventură.

Iepurele o duce pe Alice în marea parcare a tărâmului, acolo erau foarte multe autocare colorate, astfel misiunea consta în găsirea microbuzului roșu. Ca să-l găsească ei trebuiau să treacă de cele trei probe ale parcării.

Una dintre cele trei probe era trecerea unui labirint format din autocare. Proba era dificilă, deoarece autocarele erau foarte înalte, totuși au reușit să găsească ieșirea din labirint. A doua probă consta în escaladarea unui munte uriaș format din autocare, cei doi au reușit să treacă și de această probă. În ultima probă cei doi trebuiau să se lupte cu o mașinărie formată din autocare, pentru a ajunge la microbuzul roșu. În urma unei bătălii grele, Alice și iepurele, înving mașinăria și reușesc să intre în microbuzul roșu care îi ducea acasă.

WILL HUMANITY REACH THE TIME WHEN THERE WILL BE NO MORE TECHNOLOGICAL ADVACEMENT?

Hosu Amalia

In the last few years technology has reached unimaginable limits. We have smart phones that overreach the humanly intelligence, small prototypes of robots with artificial intelligence , we are seeing a rise in support for virtual reality kits over the last two years, 4K televisions (a new type of display resolution that is four times higher than 1080p) , and the first animal has already been cloned in 1952 in South Korea.

Some people would say that technology is a bad idea, and it will only lead to the end of the world, others say that robots will take over the humanity and we will become slaves, others say that technology is helpful, and it has a good impact over businesses, but in the same way children spend a lot of time in front of their own Smart phones or tablet and the children that play outside in the fresh air are no longer existing because of the technology.

The real question is: when is the technology going to reach that stage when it has reached its maximum limits? Nowadays the technology is developing every day, and everyday it comes with something new, something that will make us say “wow”, and be thankful that we are no longer living in the Stone Age. Before the 20th century, the term was uncommon in English.

If you would think deep about what the world would become in 100 years, your mind will fly to a lot of possibilities, but it sure will fly to something a lot more different then what we have in the present. I, personally, could think about time machines, flying vehicles, teleportation devices and a lot more. Even if we only saw this kind of things in cartoons and in science-fiction movies, it is highly possible that in the future we would have those ones.

In 2005, futurist Ray Kurzweil predicted that the future of technology would mainly consist of an overlapping "GNR Revolution" of genetics, nanotechnology and robotics, with robotics being the most important of the three.

To be honest, my personal vision of robotics is not that good. Robotics work basically with artificial intelligence, and that artificial intelligence could lead to something worse then we think. It could lead even with the robots taking over the world.

In the end, we could say that technology is one of the most interesting topics nowadays, and the one that is developing the most. Nobody could really tell when it is going to stop developing, it could take 10 years, it could take 1000 years, and I’m really wondering if it would ever stop developing. The only answer that we really have is that the technology is far from its end currently.

GIFTS HUNT

Hosu Amalia

I remember my childhood years

Like they were today.

I was small and I was clever

And it was Christmas day

I was looking everywhere,

Everywhere she would

Hide those wanted gifts

Far away from my clever hand.

When my mom leaved the house,

Gifts hunt began, and it was so fun,

Sometimes I've found them, sometimes not

One thing is clear: My mom was really mad.

CHIPUL TĂU, MAMĂ

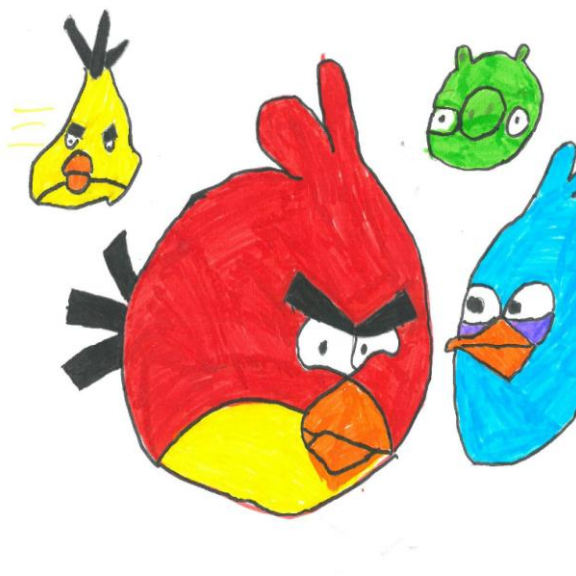
de Grigore Vieru

TON VISAGE, MAMAN

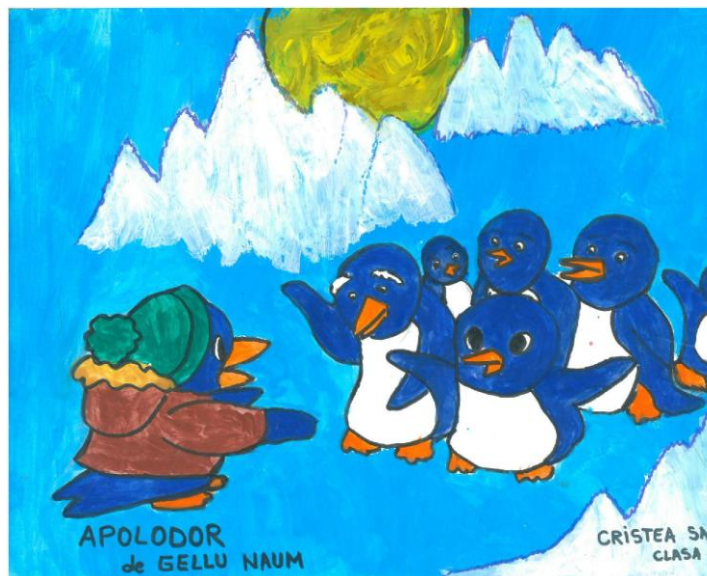
Traducere de Baci Fabian, clasa a VI a C

Chipul tău, mamă,
Ca o mie
De privighetori rănite,
Ochii tăi
În care s-au întâmpnat
Toate
Câte se pot întâmpla
Pe lume!
Lacrima ta:
Diamant ce taie-n două
Oglinda zilei.
Nedespărțită de cer
Ca apa de uscat,
Locuiești o casă
Cu două ferestre:
Una ce dă spre viață,
Alta cu fața spre moarte,
La fel de limpezi amândouă.
O, mamă,
Spre mine mâinile-ți întinde:
Spre cel
Care cu dor te-așteaptă,
Și ție apropiindu-mă,
Apropie-mă liniștii ce ești.
Acum și-ntotdeauna.

Comme milles des rossignols blesses,
Tes yeux
Où se sont passés
Tous les choses de ce monde,
Ta larme
Diamant qui coupe
Le miroir de la journée
Inseparable du ciel
Comme l'eau de la terre
Tu habite dans une maison
Avec deux fenêtres,
L' une donne la vie
L' autre donne la morte
Deux fenêtres aussi claires
O, maman
Tends tes mains vers moi,
Je t' attends avec nostalgie
Approche-moi à ton tranquillité
Maintenant et toujours.

Bordei Luca, clasa I B

Cristea Sara Anastasia, a II - a B

D’ALE PROFESORILOR...

Aflat la început de drum, fiecare individ are nevoie de un model și de un îndrumător care să-i arate pașii către căi bune, interesante, să-l susțină atunci când cade sau se rătăcește. Un singur adult pentru un copil ar fi prea puțin. De aceea, modelele trebuie să se regăsească mai întâi în familie, apoi, acestea sunt de regăsit pe făgașurile școlare. Aici, cadrele didactice reprezintă atât piloni ai cunoașterii, cât și faruri ale talentelor.

Mai mult, profesorii pot fi cele mai vibrante și reale modele demne de urmat. Elevii se uită la profesorii lor, îi analizează, îi urmăresc pentru a-și adapta pașii mici și poate ezitanți la mersul clar, sigur al oamenilor pe care îi vede la catedră, crezând, de multe ori, că acela e obiectivul lor, țelul lor educațional.

Nu există școală cu adevărat sau nu există succes și reușită în adevăratul sens al cuvântului fără profesori care cred cu tărie că a fi profesor nu e doar meserie, ci e un har, o chemare pe care o urmezi numai dacă ești pregătit și nu te declari învins chiar dacă aripile îți sunt uneori atât de grele, iar alții încearcă să îți oprească avântul, curajul, îndrăzneala cu care alegi să îți însoțești elevii pe tot parcursul lor școlar și nu numai...

MANAGERUL IDEAL

Profesor învățământ primar Baciuc Andra Simona

În definirea noțiunii de **management** s-au întâmpinat dificultăți datorită ipostazelor diferite în care ea a apărut și a fost utilizată de-a lungul timpului. Pentru cei mai mulți autori, noțiunea de **management** include un conținut acțional, ea referindu-se la acțiunile, funcțiile sau procesele prin intermediul cărora sunt realizate obiectivele organizațiilor. Cum exercitarea efectivă a acestor acțiuni și funcții presupune un ansamblu de cunoștințe și abilități deosebite, s-a ajuns la concluzia că **managementul** este de domeniul artei. S-a afirmat chiar că **managementul** este cea mai creatoare artă, el este arta artelor, deoarece are în vedere dirijarea talentelor altora.

Astfel, **managementul** este instrumentul prin care schimbările umane pot fi organizate rațional și răspândite în ansamblul corpului social. Așadar, **managementul** este dominat nu numai de intuiție, ci și de rațiune, el se află nu doar sub incidența artei, ci și a științei, aceasta fiind cea care organizează și structurează acțiunile practice într-un corp coerent de concepte și instrumente de investigare.

În literatura de specialitate apar multe informații semnificative ce aduc contribuții importante în definirea **managementului**. Este atingerea scopurilor organizației într-o manieră eficientă și efectivă prin planificarea, organizarea, conducerea și controlul resurselor. În 1980, președintele Asociației Americane de Management definea **managementul** ca fiind o modalitate de a face lucrurile să meargă prin oameni; **managementul** cu și prin oameni pentru a îndeplini atât obiectivele organizației, cât și ale membrilor ei.

Astfel **managementul** acordă o mai mare importanță oamenilor în organizație, se concentrează mai degrabă pe rezultatele care urmează a fi obținute, decât pe lucruri și activități; adaugă ideea potrivit căreia îndeplinirea obiectivelor personale trebuie integrată îndeplinirii obiectivelor organizaționale.

După părerea multora, **managerii ideali** sunt niște ființe legendare, la ale căror isprăvi mărețe noi, ceilalți, nici nu putem visa. O asemenea reputație este un avantaj prețios pentru orice manager, dar se întâlnește rar și este rareori suficientă pentru a ajunge la perfecțiune.

Managerul reprezintă o persoană care, în virtutea sarcinilor, competențelor și responsabilităților caracteristice funcției ocupate, exercită atribuțiile conducerii sau reprezintă o persoană care, în virtutea sarcinilor, competențelor și responsabilităților, exercită procese de management, adoptând decizii ce influențează comportamentul decizional și opțional al altor persoane.

Indiferent de pregătirea de bază a profesorilor, caracteristicile definitorii ale profesiei de **manager educațional** sunt:

- Dubla profesionalizare, de specialist și de conducător, deci necesitatea posedării de cunoștințe, calități și aptitudini profesionale și manageriale;
- Caracterul intuitiv și creator;
- Rezistența fizică și psihică la diverse solicitări deoarece majoritatea managerilor își prelungesc frecvent ziua de lucru;
- Exemplul personal, moral și profesional - el reprezintă etalonul de comparare în instituție;
- Prestigiul, autoritatea și responsabilitatea în fața grupului, care trebuie să fie mai ridicate decât ale altora;

Alte caracteristici ale **profilului psiho-socio-profesional**, cu ponderi diferite în eficiența muncii sale:

- Capacitatea de a defini și împărtăși un scop demn de urmat și de a insufla întregii organizații sentimentul mobilizării;
- Hotărârea și perseverența de a pătrunde în detalii, fără a pierde însă din vedere imaginea de ansamblu;

În acest sens, Sir Arthur Helps spunea: „pentru un bun manager sunt esențiale două calități: conștientizarea permanentă și deplină a scopului pe care-l urmărește și puterea de a lucra cu o mulțime de amănunte, fără a uita că sunt doar amănunte și fără a deveni robul lor”.

Procesul managerial solicită managerului o serie de cunoștințe, calități și aptitudini pentru rezolvarea eficientă a complexelor probleme cu care se confruntă zilnic. Acestea pot fi grupate în două categorii:

- Calități și aptitudini profesionale și manageriale cum ar fi: stăpânirea de sine, caracterul, sociabilitatea, sinceritatea, flerul, spontaneitatea, capacitatea de comunicare, abilitatea diplomatică, capacitatea decizională etc.
- Cunoștințe profesionale și manageriale. În această categorie sunt incluse: inteligența, trăinicia memoriei, capacitatea de abstractizare și sistematizare, flexibilitatea gândirii, puterea de imaginație, adaptabilitatea la nou, rapiditatea operațională, capacitatea de previziune etc.

Practica a demonstrat că **managerul ideal este managerul participativ reformist** care este tipul de manager care poate găsi soluții conservabile pentru atingerea obiectivelor în condițiile asigurării unui parteneriat cu salariații. El se caracterizează prin:

- Spirit inovator creator;
- Curaj în asumarea riscurilor;
- Capacitatea ridicată de comunicare și antrenarea personalului;
- Strategie clar formulată;
- Flexibilitatea în situații de criza sau conflict de muncă;
- Tendința către măsuri de prevenire a crizelor.

Acest tip de manager este cel mai potrivit în actuala perioadă de trecere la economia de piață întrucât datorită parteneriatului cu salariații, îi antrenează pe aceștia la realizarea obiectivelor societății și îi determină să recunoască competența echipei de conducere. Moralul, comportamentul și performanțele salariaților sunt puternic influențate de stilul de conducere al managerului. Stilul participativ prezintă următoarele avantaje:

- O completă informare asupra situației pentru care urmează să se decidă datorită participării mai multor persoane la dezbateri;
- Un plus de competență prin aducerea la masa discuțiilor a mai multor specialiști;
- Lupta de idei, de argumente, face judecata colectivă superioară judecății individuale;
- Influența benefică asupra moralului și performanțelor colaboratorilor, pentru care implicarea în procesul decizional aduce o încredere sporită în propria lor pregătire.

În legătură cu exercitarea actului de conducere, într-o școală trebuie să se țină cont de următoarele aspecte:

- Puterea reprezintă o atracție și o miză în cariera unui individ;
- Puterea obținută este în general consolidată și există o tendință de menținere a ei;
- Lupta pentru putere naște conflicte, constatându-se ca în perioada examenelor pentru funcțiile de conducere se înmulțesc reclamațiile anonime sau cele semnate generic „de un grup de profesori” sau de „un grup de părinți”;
- Deținerea puterii nu trebuie privită ca un scop în sine, ci ca un instrument folositor la proiectarea și realizarea unei activități;
- Raportul dintre puterea formală și cea informală trebuie bine controlat, astfel încât tot timpul rolul puterii informale să fie cât mai mic, iar cel al puterii formale cât mai mare;

- Adoptarea unei decizii trebuie luată numai după consultări și numai dacă suntem conștienți ca ea poate fi îndeplinită;
- Membrii Consiliului de Administrație trebuie bine aleși astfel încât ei să constituie reali parteneri sau consilieri pentru manager;
- Diviziunea muncii la nivelul conducerii trebuie să fie bine structurată pentru a nu lăsa loc confuziilor și posibilității fugii de răspundere;
- Managerul trebuie să poarte discuții individuale periodice cu tot personalul angajat, în legătură cu problemele ce privesc activitatea școlii, dar și despre problemele personale ale acestora;
- Aprecierile anuale trebuie să fie un moment al adevărului pentru fiecare angajat, iar analiza trebuie făcută în colaborare cu șeful ierarhic;
- Gestionarea conflictelor trebuie să fie o preocupare permanentă a managerului, de aceasta depinzând climatul instituției educaționale;
- Managerul trebuie să fie preocupat tot timpul de armonizarea dintre cerințele și posibilitățile fiecărui angajat pentru eficientizarea muncii acestora.

Fiecare manager trebuie să fie capabil să aleagă, în funcție de situație, stilul de conducere adecvat. Spre deosebire de legenda, aptitudinile, calitățile unui manager priceput se învață și se cultivă prin experiența și perseverența. Mulți manageri de succes au muncit din greu ca să-și dezvolte până la perfecțiune însușirile de lider.

„Un manager este un stimul, dar și o reacție.” – Edward C. Lindeman.

PE SCURT DESPRE MICA UNIRE

Profesor Preda Anca

În fiecare an, la 24 ianuarie, românii sărbătoresc Unirea Principatelor Române, Moldova și Țara Românească, din anul 1859 – numită și „Mica Unire”, realizată sub conducerea domnitorului Alexandru Ioan Cuza.

Unirea celor două principate a început practic în anul 1848, atunci când s-a realizat uniunea vamală între Moldova și Țara Românească. A urmat apoi Războiul Crimeii (1853 – 1856), în urma căruia Franța, Anglia și Imperiul Otoman au ieșit victorioase în fața Imperiului Rus. În anul 1858, Marile Puteri s-au reunit în cadrul Conferinței de la Paris, finalizată cu o Convenție, încheiată la 7/19 august, care s-a referit și la problematica românească. Practic Convenția de la Paris consfințește unirea formală într-un stat cu numele Principatele Unite, alegerea a doi domni, două adunări, două guverne, organizarea a două instituții comune la Focșani – Comisia

Centrală și Înalta Curte de Justiție și Casație.

La 5 ianuarie 1859, în Moldova, Adunarea electivă, formată din 48 de deputați, l-a ales în unanimitate ca domn pe Alexandru Ioan Cuza, șeful partidei unioniștilor moldoveni.

În Țara Românească, unde alegerile urmau să se țină pe 24 ianuarie, locțiitorii domnești erau antiunioniști, iar Adunarea electivă era dominată de conservatori, astfel că bucureștenii au fost mobilizați pentru a susține candidatura lui Cuza.

În ședința din 24 ianuarie 1859, deputatul Vasile Boerescu a propus candidatura lui Alexandru Ioan Cuza, care a fost votat în unanimitate, stârnind mânia Porții Otomane și a Austriei, care au considerat alegerea drept o încălcare a Convenției de la Paris, însă în textul actului nu se prevedea ca domnii aleși în cele două Principate să fie persoane distincte.

Astfel, Cuza a devenit domnitor al celor două principate, iar unirea lor a fost recunoscută de către marile puteri pe parcursul domniei sale. În anul 1862, cu ajutorul unioniștilor din cele două țări, Alexandru Ioan Cuza a unificat Parlamentul și Guvernul, realizând astfel unirea politică. Aceasta era doar o etapă în realizarea Marii Unirii de la 1 decembrie 1918, atunci când toate teritoriile locuite de români erau reunite într-un singur stat.

VALENȚELE FORMATIVE ALE ÎNTREBĂRILOR ÎN CONTEXTUL ÎNTÂLNIRILOR DE DIMINEAȚĂ

Profesor învățământ primar Șelaru Zsofia

Practica schimbului de impresii reprezintă, cu certitudine, momentul cel mai important din cadrul Întâlnirii de dimineață. Copiii își prezintă propriile idei, experiențe, trăiri. Colegii pun întrebări sau fac comentarii. Persoana care povestește răspunde la întrebări. Barierele sociale sunt înlăturate, deoarece mesajul se adresează întregului grup, nu numai prietenilor. Astfel, elevii ajung să se cunoască mai bine.

Povestitul dezvoltă abilitățile necesare elevilor pentru a se exprima cu ușurință în fața colegilor sau adulților. Rutina generată de schimbul de impresii îi ajută, de asemenea, pe copii să se obișnuiască în postura în care atenția celor din jur este concentrată asupra lor. Schimbul de impresii întărește competențele academice prin promovarea obișnuinței de a pune întrebări. Elevii se dezvoltă pe măsură ce ascultă, formulează întrebări sau fac comentarii care dezvoltă interesul pentru ceea ce s-a povestit. Aptitudinile gândirii critice sunt necesare pentru a pune întrebări și a răspunde. Ele încurajează elevii să analizeze informațiile primite și să asimileze cunoștințe noi. Prin elementele caracteristice schimbului de impresii se analizează concepte și idei noi. Obișnuința de a analiza și de a întreba devine astfel parte integrantă a personalității copilului. Pe măsură ce elevii sunt confrunțați cu probleme din ce în ce mai complexe, ei își dezvoltă competențele de înțelegere.

Acest proces de a întreba și a aprecia se derulează pe tot parcursul zilei pe măsură ce copiii exersează comunicarea și ascultarea atentă. Practica de a asculta și de a răspunde în mod adecvat, prin întrebări și comentarii, promovează respectul pentru ideile și contribuțiile fiecărui membru al clasei.

Întrebările bune arată interesul ridicat pentru povestitor. Ele sunt utilizate de ascultători pentru a obține mai multe date factuale sau emoționale. Punerea întrebărilor poate fi exersată și la Mesajul de dimineață sau în cadrul activităților de grup. Învățătorii pot introduce cu măiestrie anumite tipuri de întrebări care să relanseze discuția în grup sau investigațiile.

Cheia succesului în folosirea conversației o constituie formularea întrebărilor, iar gradul de participare a elevilor în actul cunoașterii este determinat de natura întrebărilor, de felul în care sunt constituite, într-o succesiune logică.

Spre exemplu la clasa a II-a, una din sarcinile elevilor, din cadrul Întâlnirii de dimineață (tema fiind: „Punga cu doi bani”- de Ion Creangă), a fost să pună întrebări cocoșului în așa fel încât răspunsul să fie unul dintre enunțurile pe care le avea cocoșul în punga sa:

- Moșul bate cocoșul să facă ouă, la îndemnul babei.
- Cocoșul fuge de acasă și găsește o pungă cu doi bani.
- Vizitiul ia punga cocoșului la îndemnul boierului.
- Vizitiul aruncă cocoșul în fântână.
- Cocoșul înghite toată apa și iese din fântână.
- Boierul pune o babă de la bucătărie să arunce cocoșul într-un cuptor plin de jărat.
- Cocoșul stinge focul din cuptor cu apa din gușă.
- Cocoșul dă lespede la o parte și iese din cuptor.
- Cocoșul bate în geamurile conacului și cere punga cu doi bani.
- Boierul supărat dă ordin să fie aruncat cocoșul în cireada boilor.
- Cocoșul înghite toată cireada cu vite.
- Cocoșul vine la geamul boierului, întinde aripile de întunecă casa .
- Boierul aruncă cocoșul în haznaua cu bani.
- Cocoșul înghite toți banii și iese din hazna.
- Boierul se dă bătut și îi dă punga cocoșului.
- Cocoșul pleacă cu punga și cu toată cireada și banii înghițiți.
- Toate păsările boierului pleacă după cocoș.
- Moșneagul fericit deschide poarta cocoșului.
- Cocoșul îi cere moșneagului să întindă un țol și scoate toți galbenii din gușă, apoi umple curtea cu cirezile de vite și păsări.
- Baba cere moșului niște galbeni însă acesta îi spune: „Ba pune-ți pofta-n cui!”
- Baba cea rea bate găina s-aducă și ea bogății.
- Găina aduce doar o mărgică, iar baba o omoară în bătaie.
- Moșul o pune pe babă, de milă, găinăriță.
- Moșul îl plimba pe cocoș în toate părțile, îmbrăcat și încălțat cu ciubotele de aur.

Punând întrebări adecvate enunțurilor , elevii au reconstituit povestea cu succes.

Așadar, propoziția interogativă se află la granița dintre cunoaștere și necunoaștere și de aceea funcționează activ în orice situație de învățare. „ Întrebările anticipează, în planul gândirii, operațiile de efectuat, mijlocesc trecerea de la o operație la alta, schimbă direcția gândirii , fac trecerea de la o cunoaștere imprecisă și limitată, la o cunoaștere precisă și completă. O întrebare este o invitație la acțiune, este un ferment al activității mintale, un instrument de obținere a informațiilor. ” (Cucos, C., 2006: 293).

URME DE CIVILIZAȚIE DACICĂ ÎN JUDEȚUL BRAȘOV

Profesor Bularca Liliana

Dacii și geții făceau parte din ramura marelui popor indo-european al tracilor, formau un singur popor și vorbeau aceeași limbă. Dintre formațiunile tribale și gentilice ale tracilor, triburile daco-geților erau cele mai mari și mai puternice. (Notă 1)

Dacii și geții sunt menționați de 63 autori antici. Dintre care 32 în limba greacă și 31 în latină. Izvoarele elene îi numesc geți pe locuitorii din sudul Daciei, iar izvoarele latine îi numesc daci pe locuitorii din Transilvania, Banat, Maramureș și probabil Oltenia de astăzi. Deci, daco-geții populau zona din nordul Dunării.

Se consideră că numele geților derivă dintr-o rădăcină străveche indo-europeană cu sensul de „a grăi, a vorbi”. Denumirea dacilor este posibil să derive din cuvântul „daca”, însemnând „cuțit, pumnal”, în acest caz populația s-ar denumi după arma sa caracteristică. (Notă 2) Datele izvoarelor literare antice și resturile limbii daco-geților ne confirmă faptul că dacii făceau parte din marea familie a populațiilor indo-europene. Această familie cuprindea populații diverse, cu caractere fizice diferite, dar care vorbeau limbi înrudite. Astfel, limba dacă era înrudită cu limba sciților și cea a vechilor indieni și mai puțin cu limbile greacă și latină.

Deși puține și disparate, elementele de limbă dacică, au dat posibilitatea specialiștilor să-i determine caracterul și să-i precizeze locul în marea familie a limbilor indo-europene. Aceste limbi se împart în două grupuri numite convențional **kentum** și **satem** (Nota 3). Din grupul kentum făceau parte limbile: latina, greaca, celta, vechea germană, etc., iar din grupul satem: sanscrita, scita, persana, etc. Astfel, s-a stabilit că limba dacică face parte din grupul limbilor satem, înrudindu-se cu sanscrita, illira, limbile iranice și balto-slave.

Daco-geții cunoșteau și foloseau scrierea. Acest lucru este confirmat de Dio Cassius, care ne transmite informația că împăratul roman Domițian, după războiul cu dacii, a primit o scrisoare de la Decebal. Tot acest istoric vorbește despre o scrisoare în limba latină pe care împăratul Traian a primit-o în timpul primului său război cu dacii. Scrisoarea era executată pe o iască.

Până în secolul I e.n., dacii au folosit alfabetul grecesc, după această dată pe cel latin. În acest sens, prin săpăturile arheologice s-au descoperit inscripții sau litere izolate însemnate pe unele din uneltele lor sau săpate în blocuri de calcar incluse în zidurile cetăților. Este posibil ca scrierea să fi fost folosită doar în cancelaria regală și de către preoți. O altă dovadă adusă în favoarea afirmației că dacii cunoșteau scrierea o constituie și inscripția descoperită în cetatea Sarmisegetuza, pe un vas de cult. Ea este redactată în limba dacilor, dar este scrisă cu litere latine. Ea conține doar 3 cuvinte, dintre care 2 sunt nume proprii: „Decebalus per Scorilo” (Decebal fiul lui Scorilo).

Deși a mai fost descoperit și un text având litere grecești săpate pe un inel de aur, aceste minime informații nu sunt suficiente pentru a se putea face un studiu real asupra limbii traco-geților. Mărturiile literare antice îi aseamănă pe daco-geți cu sciții, celții și germanii. „Înălți și robuști, bărbații daci aveau, în general, pielea de culoare deschisă, ochii albaștri și părul blond-roșcat. Oamenii de rând purtau părul retezat pe frunte și lăsat în plete destul de lungi pe umeri”; la dacii nobili e greu de stabilit portul părului din pricina căciuliței de lână pe care o purtau ca semn distinctiv al rangului lor. În orice caz, și unii și alții purtau mustăți și barbă bogată, potrivite cu foarfecile”. „Femeile dace par să fi fost frumoase, de o frumusețe severă, aspră chiar, dar expresivă. Columna Traiană le înfățișează, poate idealizându-le întrucâtva, zvelte, înalte, aparent puternice, purtând părul pieptănat pe tâmplă, cu cărare la mijloc și strâns la spate într-un coc”.

Îmbrăcămintea geto-dacilor semăna puțin cu portul popular românesc. „Bărbații purtau pantaloni de două feluri: mai largi sau mai strâmți pe picior”. Cămașa era „despicată în părți și se purta deasupra cioarecilor”, se încingeau cu „un brâu lat” din piele sau pânză. Veșmintele de deasupra erau: „o haină cu mâneci și cu crețuri, o mantie scurtă, fără mâneci, având uneori franjuri, sau o șubă cu blană pe dinăuntru, nu prea lungă”. Mantia avea și o glugă. Femeile purtau o „cămașă încrețită, cu mâneci scurte și o fustă”. Pe Columna Traiană ele apar uneori purtând și o „manta lungă, bogat drapată”. Geto-dacii purtau „în picioare călțuni de pâslă sau opinci din piele”.

Din arta geto-dacilor s-au păstrat puține realizări. La ora actuală nu știm nimic despre muzica și dansurile lor populare, nu s-a păstrat aproape nimic din mitologia și legendele lor populare și istorice. De asemenea, au dispărut fără urmă poezia și literatura lor populară. Nu s-a păstrat nici una dintre realizările lor artistice din domeniul picturii. Avem doar câteva piese de sculptură, iar cel mai bine reprezentate sunt domeniile ceramicii și artei decorative. Adevărate obiecte de artă sunt piesele de argint și de aur decorate cu motive geometrice, vegetale, zoomorfe și umane de influență scitică și persană. Artă iscusiților argintari daco-geți se situează la nivelul cel mai înalt al timpului lor.

Datele consemnate despre organizarea social-economică a daco-geților sunt destul de puține. Ele sunt relevate prin mărturiile istoricilor antici: Iordanes (sec.VI e.n., lucrarea "Istoria și religia geților") sau Dio Chrysostomos, care scria că: „Geții au fost totdeauna superiori aproape tuturor barbarilor și aproape egali cu grecii”. Cert este că datorită bogățiilor naturale ale pământului pe care trăiau, ei își făuriseră uneltele necesare, ocupându-se de agricultură, creșterea animalelor, vița-de-vie, exploatând în ateliere minereurile, prelucrând cuprul, fierul, arama, argintul, aurul. Primele știri cu adevărat istorice despre daci ne-au fost oferite de către istoricul antic Herodot. Tot el ne dă și informații despre religia lor într-unul din pasajele operei sale (Notă 4), apoi ne descrie două ritualuri consacrate zeului lor, Zamolxis (Notă 5): sacrificiul unui mesager, efectuat la fiecare patru ani, și tragerea cu arcul în timpul furtunilor.

Despre Zamolxis și Gebeleizis, ca și despre credința în nemurire a dacilor, s-a scris foarte mult, înfruntându-se opiniile cele mai diverse. Istoricul și arheologul Vasile Pârvan consideră că dacii aveau o concepție superioară monoteistă și spirituală, iar zeul unic al lor nu avea nume: Zamolxis și Gebeleizis erau două din mulțimea nesfârșită de atribute pe care acest zeu le avea. Totuși, se pare că dacii adorau și alți zei: zeița vetrei și a focului, corespunzând Hestiei grecești și Vestiei romane; zeul războiului-Ares (informația ne este oferită de Iordanes și ne lasă s-o înțelegem Vergiliu și Ovidiu, iar Vegetius afirmă că „dacii, moesii și tracii au fost întotdeauna așa de războinici, încât legendele spun că zeul Marte s-a născut chiar în țara lor”), zeița Bendis (corespunzând Dianei), Dunărea însăși, pare să fi fost un fluviu sacru, o zeităate (Notă 6).

Politeismul daco-geților este demonstrat și de descoperirile arheologice. O mulțime de informații, cu privire la cunoștințele din domeniile astronomiei, medicinei și filosofiei, pe care le dețineau învățații daco-geți, ne-au fost transmise de către istoricul Iordanes. Cunoștințele din domeniul medicinei sunt atestate și de descoperirea unei truse medicale (Notă 7) și de intervențiile chirurgicale. Daco-geții considerau că în tratarea unei afecțiuni trebuie să se țină seama și de rolul factorului psihic al bolnavului (Notă 8).

Cercetările arheologice au fost cele care au dat la iveală cele mai multe urme de civilizație dacică pe teritoriul Transilvaniei, Dobrogei, Olteniei, demonstrând cu prisosință gradul lor de dezvoltare. Dintre aceste descoperiri arheologice, o importanță deosebită o are ceramica, care se evidențiază atât cantitativ, cât și calitativ. În Transilvania, săpăturile arheologice din județul Brașov, efectuate de către Muzeul de Istorie, au dovedit existența dacilor pe aceste meleaguri. Cu acest prilej au fost scoase la iveală numeroase obiecte din ceramică. Resturile de ceramică descoperite pe tot teritoriul județului Brașov ne fac dovada existenței unei civilizații începând cu paleoliticul (epoca pietrei), neoliticul (epoca comunei primitive), epoca bronzului și epoca fierului. Aceste mărturii sunt pe larg descrise în lucrarea domnului Costea Florea „Repertoriul arheologic al județului Brașov”. În prezentul material ne vom referi doar la cele care se integrează în cea de-a doua perioadă a epocii fierului, denumită La Tene (sec.IV î.e.n.-sec.I e.n., la noi) (Notă 9).

Ca izvor istoric studiul ceramicii este deosebit de important, deoarece ne poate dezvălui multiple aspecte ale vieții economice, cotidiene, stadiul de dezvoltare al culturii materiale, dar și spirituale.

În general, ceramica dacică se împarte în trei mari grupe: ceramica primitivă, poroasă; ceramica lucrată de mână și lustruită; ceramica lucrată la roată. O altă caracteristică este că în ceramica lucrată cu mâna apar, încă din perioada de început, două forme: ceașca cu toartă sau „ceașca dacică” și farfuria cu picior sau fructiera - forme ce s-au menținut pe tot parcursul civilizației dacice. Orașul Brașov cuprinde mai multe zone în care s-au făcut importante descoperi de ceramică dacică, începând cu cea proto-dacică și continuând cu cea din epoca clasică, ca și imitațiile vaselor grecești sau romane.

În cartierul Bartolomeu, săpăturile arheologice făcute aici înainte de anul 1901 au dus la descoperirea unor obiecte de ceramică dacică modelate cu mâna sau la roată (inedită, în colecția Muzeului de Istorie Brașov): fructier, fragmente de pereți de chiup, oale-borcan etc. Toate materialele datează în faza „clasică”. În afara cartierului Bartolomeu (spre nord), descoperirile arheologice constau în ceramică „protodacică”. Pe locul cartierului Valea Cetății de astăzi s-a aflat cea mai mare dintre așezările civile dacice de pe teritoriul orașului Brașov. Aici au fost descoperite, în afara ceramicii dacice, mai veche sau de epocă „clasică”, și imitații și importuri. Mai mult ca sigur că dacii, conform însemnărilor geografului antic Ptolomeu (care le consemnează existența la mijlocul sec. al II-lea e.n.), aveau așezări de tip proto-urbane. Ca plan, acestea aveau formă rotundă, ovală sau patrulateră, locuințele fiind construite cu materiale specifice locului respectiv: lemn, piatră, argilă. În Piața Sfatului, cu prilejul săpăturilor arheologice de la Biserica Neagră au fost scoase la iveală fragmente ceramice din La Tène, dar și câteva vase fragmentare din epoca bronzului având forma de fructiere cenușii, lucrate la roată. În amfiteatrul natural de la Pietrele lui Solomon, situat la sud de Brașov, în urma cercetărilor au rezultat: ceramică dacică de ambele categorii, obiecte de metal, piese de import greco-romane, precum și imitații din același mediu cultural. În repertoriul ceramic există și vase considerate de "lux", vopsite în alb și roșu, cu motive geometrice.

La Comana de Jos, în campaniile de cercetări sistematice din anii 1974-1976, au fost dezvelite numeroase construcții și vestigii databile în diverse epoci istorice. Materialul arheologic descoperit aici este alcătuit, în principal din ceramică modelată cu mâna sau la roată. Ceramica modelată cu mâna este confecționată dintr-o pastă plină de impurități, arderea este neuniformă, de unde culorile sau nuanțele diferite, nu numai de la vas la vas, ci și pe același vas. Predomină vasele brune, brun-gălbui și brun-cărmizii. Forma des întâlnită este vasul borcan, apoi fructierele și ceștile. Puține sunt vasele bitronconice și vasele miniaturale. Decorul ceramicii lucrate cu mâna încadrează plenar această categorie în creația analogă din toată aria locuită de daci. Ceramica lucrată la roată este confecționată dintr-o pastă bine aleasă și frământată, arderea este uniformă și predomină formele de: fructiere, cupe, vase de dimensiuni mijlocii, cămile, strecurătorile, chiupurile.

La Racoș, cu ocazia cercetărilor efectuate după anul 1989, s-au descoperit în diferite puncte: fragmente ceramice din prima și a doua perioadă a epocii fierului și o așezare civilă dacică, răspândită pe mai multe terase. În așezarea fortificată de la Râșnov inventarul ceramicii este bogat. Atrage atenția bogăția tipologică și decorativă a categoriei lucrate la roată, precum și numărul mare de imitații ale formelor grecești și romane (străchini, castroane, boluri). În incintă s-au aflat mai multe materiale de construcții (piroane, cuie), precum și unelte și piese de port și podoabă (fibule din fier sau bronz, coliere). Fortificația de la Râșnov poate dura, în timp, între finele secolului II î.e.n. și anul 106 e.n. În fața ei romanii vor înălța binecunoscutul castru ce va conserva numele davei-dacice - Cumidava. În schimb, în comuna Șercaia, ceramica descoperită, lucrată cu mâna, are culori variate, începând cu negru-lustruit, continuând cu nuanțe de brun și încheind cu vase arse oxidant, roșii-cărmizii. Ornamentația este cea obișnuită și caracteristică olăriei dacice, în relief sau incizată, de multe ori combinată. Încadrarea în timp a locuirii de la Șercaia poate cuprinde ultimele două secole ce preced cucerirea Daciei de către romani.

Complexitatea vieții dacilor, sesizată în ceramică și obiceiurile funerare, s-a păstrat atât în timpul ocupației romane, cât și după retragerea lor. Acest lucru ne demonstrează faptul că poporul român s-a format prin contopirea poporului geto-dac cu cel roman. Deci, dacii au continuat să locuiască teritoriul Daciei și în timpul ocupației romane, dar și după retragerea acesteia, în anul 272 e.n., retragere efectuată de către împăratul Aurelian.

NOTE

N o t a 1: Herodot spune că geții sunt „cei mai viteji și mai drepți dintre traci.” Geograful antic Strabon afirmă că: „dacii și geții vorbeau aceeași limbă” (Strabon, VII, cap. III, 13)

N o t a 2: I. I. Russu afirmă că numele geților derivă dintr-o străveche rădăcină indo-europeană însemnând „a grăi, a vorbi”. Între etimologiile propuse pentru numele de „daci” este și cea care îl presupune ca derivând din dacă „cuțit, pumnal”, arma caracteristică populațiilor daco-getice. Dar ipoteza cea mai plauzibilă pare a fi cea care leagă acest nume de dáos, cuvânt care în frigiană (limbă înrudită cu limba tracilor) înseamnă „lup”. După mărturia lui Strabon (VII, 3, 12), dacii înșiși își spuneau dáoi.

N o t a 3: Familia limbilor indo-europene se împarte în „două grupuri numite convențional kentum și satem. Una din deosebirile caracteristice dintre ele constă în faptul că palatalelor din limbile de tip kentum le corespund, în limbile satem, spirante; în buna limbă românească aceasta înseamnă că numeroasele elemente lexicale care conțin consoanele **k** și **g (b)** în limbile din primul grup cuprind consoanele **s** și **z** în limbile din grupul al doilea”. „De exemplu cuvântul care înseamnă 100: Kentum în latină și satem în limba sanscrită. De aici denumirile date de lingviști celor două grupuri.” (după Hadrian Daicoviciu, *Dacii*, pag. 21)

N o t a 4: Herodot afirmă: „Înainte de a sosi la Istru, primul popor pe care îl supuse Darius a fost geții care cred că sunt nemuritori. Iată în ce chip se socoteau ei nemuritori. Ei cred că nu mor, ci că cel ce-și dă sfârșitul se duce la zeul Zamolxis; unii dintre dânșii cred că acesta este Gebeleizis”.

N o t a 5: „Tot la patru ani, ei trimit la el ca sol pe unul dintr-înșii, tras la sorți, și-l însărcinează cu câte le cere fiecare. Iată cum îl trimit: câțiva din ei se așează în rând ținând câte trei sulite în mână, iar alții, apucând de mâini și de picioare pe cel hotărât să fie trimis la Zamolxis, îl aruncă în sus, pe vârful sulițelor; dacă el e străpuns și moare, ei cred că zeul lor este prielnic; dar dacă nu moare, îl huiduiesc și-l dojenesc ca pe un netrebnic și păcătos și după aceasta trimit pe altul, căruia îi dau aceeași însărcinare cât e încă în viață. Tot acești traci când tună și fulgeră trag cu săgeți în sus, spre cer, amenințând pe zeu, căci ei cred că cel care tună și fulgeră nu e alt zeu decât al lor”.

N o t a 6: „Grămăticul Servius, servitor al lui Virgiliu” relatează că „daco-geții, înainte de a pleca la război, obișnuiau să bea, ca pe un vin sfințit, apă din Dunăre și să jure că nu se vor întoarce la vetrele lor decât după ce vor fi ucis pe dușmani”.

N o t a 7: „Descoperirea (de către I. H. Crișan într-o locuință din Sarmizegetusa) a unei adevărate truse medicale, conținând o pensetă de bronz, un bisturiu de fier, cinci borcănase de argilă – în care se păstrează substanțele medicamentoase – și o placă formată din cenușă vulcanică (provenind dintr-un vulcan mediteranean), care răzuie și aplicată pe răni sau ulceratii, servea ca absorbant și cicatrizant” (după O. Drâmba, *Istoria culturii și civilizației*, vol. I, pag. 798). „Complicatele operații chirurgicale, atestate arheologic (cel puțin, în cazul aceluia craniu din sec. II-I î.e.n. descoperit la Poiana, care poartă urma unei trepanații cicatrizante)”. „Cunoștințele pe care le dețineau inițiații geto-daci în astronomie sunt confirmate de sanctuarul rotund de la Sarmizegetusa” (după O. Drâmba, *Istoria culturii și civilizației*, vol. I, pag. 799)

N o t a 8: Cu privire la Zamolxis, Platon afirma: „Zamolxis (...) ne spune că după cum nu trebuie să încercăm a îngriji ochii fără să ținem seama de cap, nici capul nu poate fi îngrijit neținându-se seama de corp, tot astfel trebuie să-i dăm îngrijire trupului dimpreună cu sufletul; și iată pentru ce medicii greci nu se pricep la cele mai multe boli: pentru că ei nu cunosc întregul pe care-l au de îngrijit. Dacă acest întreg este bolnav, partea nu poate fi sănătoasă”.

N o t a 9: Civilizația La Tène este cea de a doua perioadă a epocii fierului (la noi sec. IV î.e.n. – sec. I e.n.) denumită după localitatea La Tène din Elveția, descoperită aici pentru prima oară.

BIBLIOGRAFIE

1. **Ovidiu Drâmba**, *Istoria culturii și civilizației*, Editura Științifică și Enciclopedică București, vol 1, 1985.
2. **Strabon** (cca 63 î.e.n. - 17 e.n., geograf și istoric, autorul Geografiei în 17 cărți, una din principalele opere ale antichității) *Geografia*, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1974. c.VII, cap.III,13.
3. **I.I.Rusu.**, *Limba traco-dacilor.*, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1967,
4. **Constantin Daicoviciu**, *Dacica*, Biblioteca Musei Napocensis I, Cluj, 1970,
5. **Mircea Eliade**, *De la Zalmoxis la Genghiș-Han*, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1980,
6. **Hadrian Daicoviciu**, *Dacii*, Editura Enciclopedică, București, 1972,
7. **Florea Costea**, *Repertoriul arheologic al județului Brașov*, 1995, Muzeul Județean, Cumidava XV-XIX, 231p.
8. **Radu Florescu**, *Arta dacilor*, Editura Meridiane, București, 1968, 57p.+55 planșe.

INTER ȘI TRANSDISCIPLINARITATE

Profesor Bularca Rodica

Interdisciplinaritatea apare ca necesitate a depășirii granițelor artificiale între diferite domenii. Argumentul care pledează pentru interdisciplinaritate constă în aceea că oferă o imagine integrată a lucrurilor care sunt, de regulă, analizate separat.

Interdisciplinaritatea presupune o intersectare a diferitelor arii disciplinare prin ignorarea limitelor stricte ale disciplinelor, se caută teme comune pentru diferite obiecte de studiu cu un ordin de învățare mai înalt, termen regăsit în limba engleza “higher order learning objectives”. Capacitățile metacognitive, cum ar fi luarea deciziilor, rezolvarea de probleme, învățarea eficientă, sunt unele din aceste obiective. Prin interdisciplinaritate se realizează acțiunea deschisă dintre competențe sau conținuturi interdependente din două sau mai multe discipline, ce implică interpenetrarea disciplinelor.

La nivelul proiectării curriculare, vorbim de competențe transversale sau competențe cheie. Prin interdisciplinaritate, se dezvoltă competențe integrate / transversale / cheie / crosscurriculare. La nivel interdisciplinar, apar transferuri orizontale ale cunoștințelor dintr-o disciplină în alta la nivel metodologic și conceptual.

Transdisciplinaritatea este privită ca o formă superioară a interdisciplinarității și presupune concepte, metodologie și limbaj care tind să devină universale (teoria sistemelor, teoria informației, cibernetica, modelizarea, robotizarea etc.). Abordarea de tip transdisciplinar tinde către o fuziune a cunoștințelor specifice diferitelor discipline, la descoperirea unor noi câmpuri de investigație, la conceperea unor noi programe de cercetare. Abordarea transdisciplinară este centrată pe „viața reală” cu probleme importante, așa cum afectează viața oamenilor în context cotidian. Considerându-se că deschide calea către atingerea unui nivel al cunoașterii superior, transdisciplinaritatea a fost ridicată la rangul de „noua viziune asupra lumii”, fiind capabilă să conducă la înțelegerea, soluționarea multiplelor probleme complexe și provocări ale lumii actuale.

Trăim într-un secol al vitezei nelimitate, al tehnologiei și al informației excesive, care ne copleșesc la tot pasul. Tehnologia progresează, meseriile se schimbă, iar elevii de azi trebuie să fie capabili să facă față progresului, dar mai ales, cerințelor pieței. Învățarea este un proces cognitiv complex și o activitate socială intra- și interpersonală, profesorul nu mai este magicianul care transmite informații și modelează creiere, formează competențe și caractere. În mileniul III, elevii își formează competențe transferabile, își asumă roluri în echipă, dezvoltând un comportament prosocial, dezvoltă competența de a învăța să învețe, să elaboreze hărți conceptuale, să-și dezvolte gândirea critică și creativă. Prin transdisciplinaritate, elevii trec de la tipul de învățare conceptuală aprofundată și utilă, la învățarea prin probleme provocatoare, semnificative, adaptate nivelului lor cognitiv, fiind capabili să aplice cunoștințele, să realizeze în situații noi și complexe, pentru a favoriza transferul și a genera noi cunoștințe. Este cazul studiului diacronic al literaturii române, în clasa a XI-a, când se folosesc drept metode didactice studiile de caz. Acestea oferă elevilor cadrul formal adecvat pentru organizarea cunoștințelor în vederea realizării transferului de cunoștințe, de la literatură la istorie sau religie, din viața de zi cu zi, în practica școlară, de la o disciplină la alta, pe verticală și orizontală, iar rolul profesorului este de a oferi informații utile și realiste, care pot fi transpuse în realitate. Transdisciplinaritatea este astăzi nu numai un țel realist, ci necesar! Trecerea de la o inteligență analitică este prea lentă în comparație cu inteligența sentimentelor. Avem nevoie deci, în educație, de un echilibru între cunoașterea analitică și ființa interioară.

Mai mult, tendința de globalizare, care amenință lumea, antrenează un enorm flux migrator de oameni aparținând unor țări cu o anumită cultură, religie și spiritualitate, în țări cu altă cultură, religie și spiritualitate. Noua educație trebuie să introducă dialogul între culturi, religii și spiritualități, un dialog care păstrează intactă personalitatea fiecărei culturi, dar o face și comprehensibilă totodată, valorificând punți între diferite cunoștințe. Transdisciplinaritatea este o abordare a procesului instructiv-educativ care nu se mai centrează pe discipline, ci le transcende, subordonându-le omului pe care vrem să-l formăm.

Transdisciplinaritate, după semnificațiile prefixului trans „dincolo” și nu „prin”, cum se înțelegea când era vorba de perspectiva pluridisciplinară sau interdisciplinară, este ceea ce se află în același timp și între discipline, și înăuntrul și dincolo de orice disciplină, înseamnă înțelegerea lumii prezente prin unitatea cunoașterii umane. Domeniul studiului literaturii este, fără îndoială, cel mai deschis abordării transdisciplinare, fapt semnalat și de Roland Barthes, în “Lecția”: “Dacă prin nu știu ce exces de socialism sau de barbarie, toate disciplinele ar trebui expulzate din învățământ cu o singură excepție, de salvat ar trebui salvată disciplina literară pentru că, în momentul literar, toate științele sunt prezente.” Dacă încercăm să definim imaginarul poetic, inevitabil, apare definiția lui Basarab Nicolescu într-o manieră apodictică de a apropia latura științifică a existenței de cea metafizică, și astfel logicul se împletește cu religiosul, verificabilul cu misterul, „poezia este suprema aproximare cuantică a lumii”, iar „imaginarul poetic nu-i nimic altceva decât imaginarul cuantic”, “cuvintele sunt cuante” și inspirația poetică (aceea cu care de la Femios încoace se laudă orice poet!) este, din punctul de vedere al fizicianului cuantic, „percepția respirației solidare a diferitelor nivele de Realitate”. Astfel se explică faptul că poetul este acela care sugerează un lucru

prin alt lucru, altfel zis: împacă apa cu focul, posibilul cu imposibilul, existentul cu inexistentul. Vorbim astăzi despre cosmodernitatea sau poetica cuantică, și încercăm să redefinim mai multe noțiuni cu care operăm zilnic fără să fim totdeauna conștienți de sensul lor. Nu în cele din urmă, Transpoezia devine un nou mod de a ne raporta la univers dintr-o dublă perspectivă, cea a omului creator, trăind caleidoscopic toate lumile posibile și cea de martor/lector, capabil să perceapă prin intuiție, sensurile inițiatice care sunt scoase la iveală prin osârdia creatorului.

În concluzie, putem spune că educația transdisciplinară constituie o necesitate, impusă de paradigma cunoașterii, specifică mileniului al III-lea, iar analiza transdisciplinară a literaturii se poate face doar printr-o abordare hermeneutică a textului literar.

D’ALE NOASTRE...

Ce frumos e cuvântul „ÎMPREUNĂ”! Împreună cu ceilalți colegi, împreună cu prietenii, împreună cu dirigintele, împreună cu învățătorii, cu profesorii, împreună cu familia! Ce minunat! Câte lucruri deosebite se pot face împreună, pentru că puterea lucrurilor crește atunci când se colaborează. An de an, ne arătăm nouă și celorlalți care doresc să ne vadă sau să ne audă că putem face multe activități frumoase și putem crea produse din cele mai ingenioase din domenii diferite. Produsele citite în părțile anterioare sunt, de fapt, produse ale activităților ce urmează să le vedeți în secțiunea următoare.

Iată-ne la finalul primului semestru și ne putem declara mulțumiți și bucuroși de reușitele noastre. Am călătorit, și în sens propriu, și în sens figurat și am reușit. Unii au tins către culmi înalte ale unor competiții școlare, pe care speră să le atingă în etapele următoare, iar alții au făcut un pas uriaș și asta înseamnă enorm. Succesul nu reprezintă doar obținerea unor medalii sau premii, succesul înseamnă autodepășire. Este sigur că pentru acestea au muncit împreună și s-au bucurat elevi, părinți și profesori.

Fiecare sărbătoare, fiecare zi importantă a fost marcată într-un anume fel. Sperăm că am reușit să le arătăm celor mai mici frumusețea unor lucruri deosebite și să-i motivăm să meargă mai departe, să ajungă în locuri extraordinare care să îi bucure și să-i împlinească.

Sentimentele pe care le strâng sufletele noastre sunt fluturi ce vor zbura peste ani, chiar dacă nu vor mai ști cu siguranță originea lor. Noi, cei mari, vom vedea, vom zâmbi, vom înțelege...

CARNAVALUL TOAMNEI

Profesor Meleacă Angelica

Tradiție de toamnă...În fiecare an, în luna octombrie, elevii și profesorii de la Școala Gimnazială „Mihail Sadoveanu” Întorsura Buzăului sărbătoresc momentul de belșug al toamnei. Ce anotimp frumos! Câte culori fermecătoare are toamna aceasta și câte bucurii poți trăi cu fiecare frunză, cu fiecare adiere de vânt, cu fiecare picătură de ploaie, dar, mai ales, cu fiecare rază de soare! Anul acesta, doamna director adjunct Luminița Bobeș a organizat un eveniment ce a bucurat suflete, a mângâiat inimi și făcut ca mințile să tresalte de emoție.

Câtă încântare am putut găsi pe fiecare chip de copil! Cu măiestrie, cu multă muncă și cu nemăsurată bucurie, copiii și-au confecționat costumele pe care le-au expus la parada din cadrul acestui carnaval ruginiu. Pregătiți de sărbătoare, elevii noștri s-au prezentat în fața juriului care s-a declarat copleșit de frumusețea costumelor, de creativitatea sau de originalitatea prezentării acestora. Nu le-a fost deloc ușor membrilor juriului (cadre didactice ale școlii) să aleagă câștigătorii și au încercat să fie corecți față de participanții ce au crezut în unicitatea costumelor pe care le purtau cu atâta distincție. S-au acordat premii dintre cele mai diverse: Premiul pentru cea mai frumoasă pălărie, Premiul pentru cea mai drăgălașă fiică a Toamnei, Premiul pentru cea mai frumoasă zână a Toamnei, Premiul pentru cea mai îmbelșugată Toamnă, Premiul pentru originalitatea prezentării, Premiul pentru cel mai interesant costum etc.

Dacă e carnaval, înseamnă că e muzică, dans și voie bună! Nu a fost nevoie de prea multe invitații, deoarece copiii s-au prins în hore tomnatice și valsuri cu iz de belșug. Erau ca frunzele copacilor pregătite să danseze pe ritmul vântului și pe muzica ploii. La început, au zâmbit discret și apoi, încet, încet au început să râdă cu o poftă care a făcut ca toată curtea să se umple de o veselie molipsitoare.

Câțiva părinți, veniți să își ia copiii de la școală, se bucurau tacit și abia se puteau abține să nu intre și ei în jocul și joaca copiilor. Nu au îndrăznit să le strice bucuria și au așteptat răbdători să se încheie activitatea.

Într-o altă toamnă aurie, la un alt han sadovenian, copii și adulți petrec într-un alt fel... Poate, printre ei, se află un comis Ioniță sau un moș Leonte care să povestească, peste ani, despre acest carnaval. Dar oare cine o fi hangița? Cine o fi cinstit azi obrazele acestea grase de bucurie cu dulciuri?

Și într-o altă toamnă...aurie sau ruginie...un alt povestitor...un alt hangiu sau o altă hangiță... alți ochi rotunzi...alți spectatori...

DECEMBRIE, CEA MAI FRUMOASĂ LUNĂ DIN AN

Profesor învățământ primar Popica Cristina

Luna decembrie este o lună a bucuriilor, a cadourilor și a vestirii Nașterii Domnului. Toată luna, noi, elevii clasei a II-a C, ne-am pregătit pentru a întâmpina așa cum se cuvine Crăciunul. Am învățat să fim mai buni și să dăruim din puținul pe care îl avem celor care au mai multă nevoie. Am colectat și sortat fructe și legume, apoi jucării pe care le-am donat.

Am muncit mult pentru a decora clasa cât mai frumos deoarece am pregătit un spectacol cu tematică de Crăciun și ne doream ca invitații noștri (părinții) să se bucure alături de noi într-un spațiu cât mai estetic, care să ne introducă în atmosfera caldă a sărbătorilor de iarnă.

Apoi, am pregătit invitațiile și felicitările pentru părinți.

Am împodobit brăduțul, în timp ce am intonat colinde și cântece de iarnă.

Am colindat în jurul bradului din curtea școlii.

Serbarea a reprezentat un moment de neuitat. Elevii și-au prezentat rolurile, au dansat, cu cântat cântece de iarnă și au colindat. Părinții au fost foarte mândri și au aplaudat neconținut.

Pentru tot efortul depus, am fost recompensați. Se pare că nici Moș Nicolae și nici Moș Crăciun nu a uitat de acești elevi minunați și le-au adus cadouri neașteptate. Moș Nicolae a hotărât să aducă daruri în ghetuțele create de școlari.

Luna decembrie este, pentru toți copiii, cea mai frumoasă lună din an!

CONCURSUL JUDEȚEAN

„SUFLET DE CITITOR”

În luna noiembrie 2017 a început desfășurarea Proiectului Județean „Suflet de cititor”, proiect ce s-a concretizat într-un concurs literar și plastic, adresat elevilor din ciclul primar și gimnazial din școlile din județul Covasna și nu numai: județul Brașov, Brăila, Buzău, Harghita.

Concursul se află la a doua ediție județeană și a înregistrat o creștere a numărului de participanți. Astfel, au participat circa 70 de cadre didactice și 250 de elevi din 30 de școli. Lucrările au fost atât literare, cât și plastice și s-au adaptat temei propuse pentru această ediție: Lectura – o călătorie miraculoasă.

Echipa proiectului formată din 10 cadre didactice din școala noastră au parcurs toate etapele necesare desfășurării adecvate: etapa de organizare, etapa de primire a documentelor școlilor

participante și înregistrarea acestora, etapa de evaluare a lucrărilor înscrise în concurs, etapa de editare și printare și completare a diplomelor și a adeverințelor, etapa de trimitere a documentelor către școlile participante.

Echipele de evaluare a lucrărilor au fost plăcut surprinse de originalitatea și ingeniozitatea de care au dat dovadă micii scriitori și micii pictori. Aceștia au arătat că operele lor sunt demne de luat în seamă, deoarece ele reprezintă o sumă individuală a imaginației, a muncii, a perseverenței, a experienței de lectură și a hotărârii. Nu a fost o muncă ușoară, iar punctajele obținute au fost apropiate, făcând ca deciziile membrilor juriului să fie și mai dificile, iar ierarhia să fie una cât se poate de densă. Dovedind mult profesionalism, cadrele didactice au așezat lucrările într-o ierarhie clară și corectă.

Cele mai bune compuneri literare și plastice au câștigat, pe lângă diploma cuvenită, un loc în revista de creații literare și plastice, o revistă ce are ISSN, un semn al seriozității și al dorinței cadrelor didactice din echipa de proiect de a pune concursul pe un drum al evoluției, al autodepășirii. Activitatea realizării revistei implică efort continuu, perseverență și redefinire.

PROIECTUL NAȚIONAL EDUCAȚIONAL

„ECOATITUDINE”

Elevii și cadrele didactice școlii noastre s-au implicat în Proiectul Național Educațional „Ecoatitudine”, ce a avut ca obiectiv principal educația ecologică a adulților, în sensul colectării selective a deșeurilor prin intermediul copiilor/elevilor.

Rezultatul implicării active a elevilor școli noastre, îndrumați de cadrele didactice, a fost obținerea locului I județean pentru cantitatea de hârtie colectată. Mai mult, recompensa a fost o tablă magnetică ce va face ca multe activități să devină mai captivante.

CONCURS JUDEȚEAN DE ISTORIE

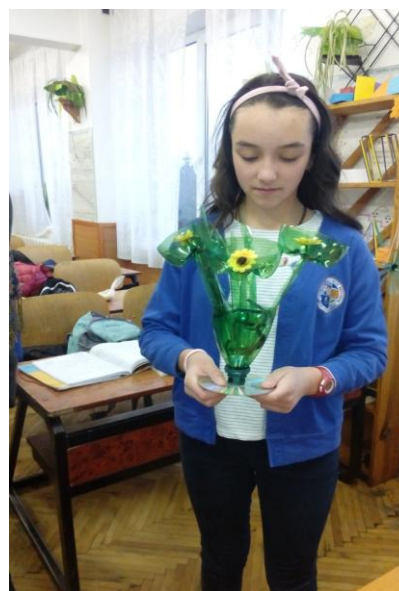
Prefectura județului Covasna, în colaborare cu IȘJ Covasna și Asociația GRITT, a organizat Concursul Județean de Istorie.

O elevă a școlii noastre a dovedit iscusință și tenacitate, obținând locul al III-lea.

SĂPTĂMÂNA EDUCAȚIEI GLOBALE

În cadrul Săptămânii Educației Globale, cele mai reușite activități au fost cele de reciclare creativă.

ZIUA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI

Am sărbătorit cu mic cu mare Ziua Națională intonând imnul de stat, mândru îmbrăcați în port popular.

VIN COLINDĂTORII

În prag de sărbători am primit micii colindători și nu numai. Nu pot exista sărbătorile Nașterii Domnului fără vocile cristaline ale copiilor care aduc marea veste cu atâta bucurie în suflet și cu atâta inocență. Ar trebui să învățăm cu toții de la ei să ne bucurăm fără restricții și să trăim emoțiile din plin.

ZIUA UNIRII

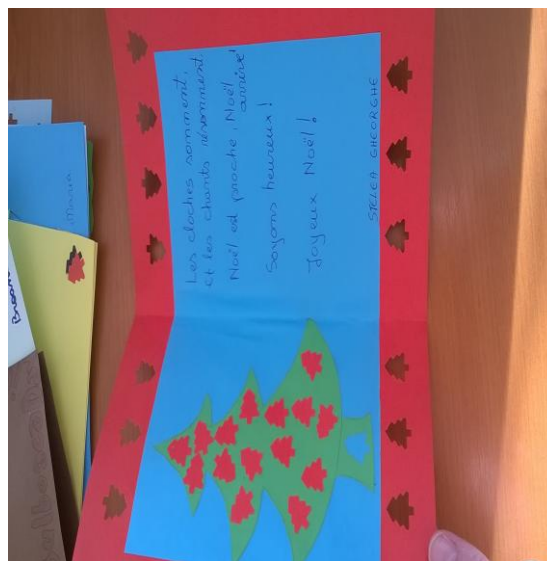
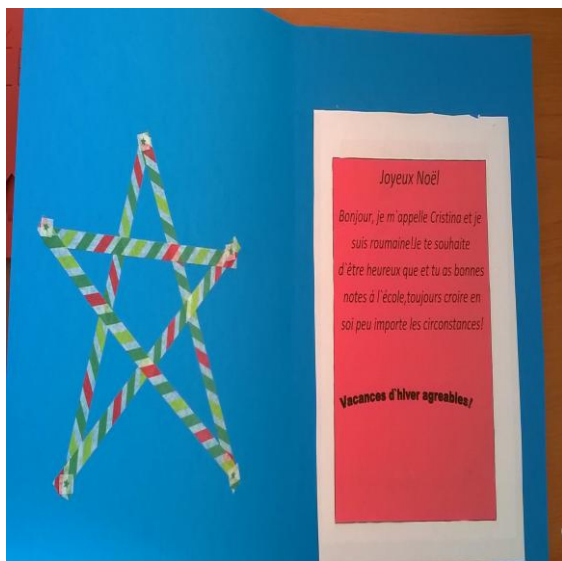
24 ianuarie 2018 - un moment deosebit în istoria poporului român și o activitate interesantă la școală: am întins o horă mare în curtea școlii! Cu mic, cu mare, bun dansator, mai puțin priceput dansator, dreptaci, stângaci, pe o vreme demnă de polul frigului al României, nu ne-am lăsat impresionați și ne-am prin de mână, în semn de unire....

eTWINNING

PROIECT INTERNAȚIONAL

În anul școlar 2017-2018, elevii caselor a VII-a au participat la două proiecte eTwinning. Primul proiect s-a numit ”Je me présente”. Obiectivele acestui proiect sunt de a îmbunătăți comunicarea într-o limbă străină, limba franceză în cazul de față, prin schimburi de scrisori. Elevii au compus mesaje de prezentare, și-au prezentat familiile, au realizat felicitări de Crăciun.

În luna martie își vor descrie casa, în luna aprilie, școala, iar în luna mai vor fi redactate scrisori referitoare la gusturi și preferințe. Pasul următor vizează crearea unui album foto în care să prezinte Crăciunul și aniversarea zilei de naștere. Participanții la acest proiect sunt din Italia și România.

Al doilea proiect desfășurat în școala noastră, se numește ”La vie d’un(e) collegien(ne)”. Scopul acestui proiect este de îmbunătățire a cunoștințelor în ceea ce privește limba franceză și de a face cunoștință cu tineri vorbitori de limbă franceză din alte țări. La acest proiect au participat tineri

din Finlanda, Italia, Franța și România. După ce elevii au făcut cunoștință, si-au prezentat școlile și orașele în care locuiesc. Urmează să prezinte o săptămână din viața lor de elevi.

STOP BULLYING-ULUI (SPUNE NU! INTIMIDĂRII)

Profesor consilier școlar Stoica Monica

Fenomenul „bullying” este un fenomen foarte prezent în școlile noastre, de aceea, propun aici o activitate ce aduce un scenariu foarte bun de urmat pentru informarea, conștientizarea și poate chiar pentru înlăturarea lui. Orice cadru didactic ar putea să folosească acest scenariu didactic cu mare succes deoarece aduce, prin intermediul imaginilor, multe informații despre „hărțuire” ce altfel foarte greu ar putea fi explicate elevilor. Informațiile prezentate se pretează foarte bine pentru o activitate de consiliere și orientare, dar și pentru orice altă activitate școlară sau extrașcolară de succes.

Obiective: Înțelegerea conceptului de „bullying”, identificarea și conștientizarea factorilor care pot determina comportamente de tip bullying

Nivel de vârstă: clasele III-VI

Durata: 1 oră

Desfășurare-metode/ strategii:

1. Pentru captarea atenției și identificarea comportamentelor de tip bullying elevii vor viziona filmul scurt din anexă „**The Truth About Bullying**” (**Adevărul despre bullying**). **Durata filmului:** 5,15 minute. **Sursa:** Quest Education Systems, <https://www.youtube.com/watch?v=gtSJOvYQ7QI>

Filmul prezintă comportamente ostile/de excludere și de luare în derâdere a cuiva, de umilire, trăgând un semnal de alarmă asupra gravității acestui fenomen care afectează copiii și adolescenții, atât din punct de vedere emoțional, cât și fizic și social.

După finalizarea proiecției, se discută cu elevii subiectul filmului, dându-le acestora posibilitatea de a identifica ei înșiși caracteristicile comportamentelor de tip bullying și de a puncta aspectele pe care le consideră importante.

În vederea identificării comportamentelor de acest tip și a trecerii de la cele prezentate în film la viața de zi cu zi, se pot utiliza întrebări de genul:

Ai asistat vreodată la astfel de comportamente de bullying (de hărțuire, batjocorire)?

Ți s-a întâmplat să fii amenințat, poreclit sau jignit de colegii de școală/ clasă?

S-a întâmplat să fii chiar tu cel care a hărțuit pe cineva?

Ca sugestie, nu este indicat să se obțină neapărat un răspuns de la un elev anume, chiar dacă se știe că acesta este victimă sau agresor într-un caz de bullying. Mulți elevi nu se simt confortabil să discute aceste aspecte în fața clasei.

2. Informațiile vor fi completate și apoi discutate pe baza următorului material video anexat - „**Spune Stop Bullyingului**”, Pacific Northwest Publishing, <https://www.youtube.com/watch?v=xcFICCVWliY> (durată **7, 26 minute**). Materialul cuprinde explicarea fenomenului bullying și a caracteristicilor sale pe baza unor desene rapid realizate (desenare fast-forward).

3. Opțional, în etapa următoare se poate realiza împreună cu elevii caracterizarea comportamentelor de tip bullying prin metoda ciorchinelui;

4. Elevii primesc fișa cu „Fenomenul bullying – mit sau realitate”, pe care o completează lucrând pe perechi. Aceștia vor fi rugați să își verifice și revizuiască răspunsurile, dacă este necesar pe baza grilei aflate la finalul fișei

Fișă de lucru

Fenomenul bullying - mit sau realitate

Marcați cu **Adevărat** sau **Fals** următoarele afirmații despre fenomenul de bullying:

		Adevărat	Fals
1.	Bullying-ul este ceva normal în copilărie.		
2.	Bullying-ul este un comportament repetat și intenționat prin care cineva rănește sau intimidează pe altcineva verbal și/sau fizic.		
3.	Bullying-ul este totuna cu conflictul, cearta între copii.		
4.	Cuvintele nu îți pot face rău cu adevărat.		
5.	Bullying-ul poate apărea în diferite contexte – la școală, în fața blocului, la locul de joacă etc.		
6.	Bullying-ul întărește caracterul, îi face pe copii mai rezistenți.		
7.	Sunt copii care merită ceea ce li se întâmplă, din cauza modului în care arată, vorbesc, se comportă.		
8.	Trimiterea de SMS-uri sau e-mailuri jignitoare, răutăcioase, zvonurile sau comentariile răspândite pe site-uri de socializare despre o persoană sunt tot o formă de bullying.		
9.	Agresorii sunt întotdeauna mai puternici decât cei pe care îi agrează.		
10.	Dacă spui unui adult despre o situație de bullying înseamnă că ești „pârâcios”, „turnător”.		
11.	Fenomenul de bullying îi poate afecta, în moduri diferite, pe toți cei implicați - victimă, agresor și martori.		
12.	Fiecare ar trebui să se descurce singur atunci când este victimă a bullying-ului.		
13.	Nu este bine să ne amestecăm dacă vedem că cineva este intimidat, agresat la școală sau în altă parte.		

Răspunsuri: 1 F, 2 A, 3 F, 4 F, 5 A, 6 F, 7 F, 8 A, 9 F, 10 F, 11 A, 12 F, 13 F

(înainte de a lista ”Fișă de lucru” este bine să ștergem aceste răspunsuri)

CUPRINS

CUVÂNT ÎNAINTE	5
D’ALE ELEVILOR	6
UN VID UITAT DE LUME.....	7
RĂZBOIUL STELELOR.....	7
ANUL I DE LICEU. SUPERCOMPUTERUL	8
SALT ÎNTR-UN UNIVERS PARALEL	9
FOTBALUL INTERGALACTIC	10
VIITORUL ANULUI 2098.....	10
AMA. FATA CU PUTERI.....	11
TRANSFORMARE.....	11
CĂLĂTORIE?!	12
MAREA DORINȚĂ.....	14
O CĂLĂTORIE MIRACULOASĂ	14
POVESTEA PRONUMELUI	15
POVESTEA PRONUMELUI.....	16
POVESTEA PRONUMELUI	17
POVESTEA PRONUMELUI	18
POVESTEA PRONUMELUI	19
POVESTEA PRONUMELUI	20
POVESTEA PRONUMELUI	20
VISUL	21
O ZI... ..	22
WILL HUMANITY REACH THE TIME	23
GIFTS HUNT.....	24
TON VISAGE, MAMAN Traducere de Baci Fabian, clasa a VI a C.....	25
D’ALE PROFESORILOR	27
MANAGERUL IDEAL	28
PE SCURT DESPRE MICA UNIRE	30
VALENȚELE FORMATIVE ALE ÎNTREBĂRILOR ³¹ ÎN CONTEXTUL ÎNTÂLNIRILOR DE DIMINEAȚĂ	31
URME DE CIVILIZAȚIE DACICĂ ÎN JUDEȚUL BRAȘOV.....	32
INTER ȘI TRANSDISCIPLINARITATE	37
D’ALE NOASTRE	40

CARNAVALUL TOAMNEI	41
DECEMBRIE, CEA MAI FRUMOASĂ LUNĂ DIN AN	42
CONCURSUL JUDEȚEAN44 „SUFLET DE CITITOR”	44
PROIECTUL NAȚIONAL EDUCAȚIONAL 45 „ECOATITUDINE”	45
CONCURS JUDEȚEAN DE ISTORIE	46
SĂPTĂMÂNA EDUCAȚIEI GLOBALE	46
ZIUA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI	47
VIN COLINDĂTORII	47
ZIUA UNIRII	47
eTWENING.....	48
PROIECT INTERNAȚIONAL	48
STOP BULLYING-ULUI (SPUNE NU! INTIMIDĂRII).....	49

COLECTIVUL DE REDACȚIE

Meleacă Angelica, coordonator

Matei Daniela

Stoica Monica

Șelaru Zsofia

Baciu Andra

Bularca Liliana

Preda Anca

Bularca Rodica

Nițu Ioana

COLABORATORI

Bularca Liliana

Matei Daniela

Nițu Ioana

Bobeș Luminița

Stroie Adela